Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ			
Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία, δολλάρια 4			

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐκείνης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος — *Ἐν Ἀθήναις, 14 Αὐγούστου 1921* — *Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 37*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Εἶχ' ἐξαγοράσει τὶς νεανικές του παρακτροπές γιατὶ ὀχτὼ χρόνια στὸ Ποντικέρυ, χωρὶς χρήματα, χωρὶς προστασία, εἶχε ὑποφέρει τὰ πάνδεινα. Ὕστερα, στὴ Βομβάη, γνωρίσθηκε μ' ἕνα Σκῶτο, τὸν Θωμᾶ Μπάρκλεϋ, ποὺ εἶχε μεγάλο κατάστημα ἐδωδίμων καὶ ποτῶν. Μπῆκε στὴν ὑπηρεσία του, κατέκτησε γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνη του κι' ἔγινε ἀντιπρόσωπός του. Ἔτσι τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια περνοῦσε καλά. Τὴν εὐτυχία του ὅμως τὴν ἐδηλητηρίαζε ἡ ἐνθύμηση τῶν περασμένων κι' ἡ λαχτάρα ποὺ εἶχε νὰ ξαναϊδῇ τὴ Γαλλία καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγαποῦσε.

—Ἤθελα ὅμως νἄξερα, εἶπε στὸ τέλος, πῶς θὰ μὲ δεχόνταν ἂν ξαναγύριζα;

—Ὦ, μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες! ἐρώνταξε ὁ Γιάννης μὲ παραφορα. Γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαιότατος! Κι' ἡ Λιζούλα... ὤ, πῶς θὰ χαρῇ ἡ Λιζούλα νὰ ξαναδῇ τὸν πατέρα της!.. Δὲν παραπονιέμαι πιὰ γιὰ τὴν αἰχμαλωσία μου, ἀφοῦ αὐτὴ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ... Ναί, ναί, νὰ πᾶτε γρήγορα νὰ τοὺς βρῆτε! Θὰ πᾶτε;.. Ναί;..

Ὁ Ζὰκ Μπαγὺ δὲν ἔκλαιγε πιά. Τώρα συλλογιζότανε. Κι' εἶχε βραδυάσει. Ἐπλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ τὸν Γιάννη στὸ Βελλεροφόντη.

Ἀξάφνα σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε:

—Ἄκουσε, παιδί μου. Στὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔχω παρὰ ἕνα μόνο σκοπό: νὰ ἐπιστρέψω στὴ Γαλλία, νὰ ξαναβρῶ τοὺς δικούς μου κι' ἔπειτα νὰ σ' ἐλευθερώσω. Θὰ φιερώσω στὴν Κατερίνα καὶ στὴ Λίζα τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ τὶς κάμω νὰ ξεχάσουν τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσαν γιὰ μένα. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἔχω τώρα μιὰ μικρὴ περιουσία. Σ' ἑξῆ μῆνες θὰ εἶμαι στὴ Γαλλία. Καὶ θὰ ἐνεργήσω νὰ σὲ ἀνταλλάξουν μὲ κανένα αἰχμάλωτο Ἄγγλο.

—Ὦ, ναί! φώναξε ὁ Γιάννης. Πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὸν Πρῶτο Ὕπατο. Θὰ μὲ θυμᾶται... Θὰ θυμᾶται τὸ μικρὸ λοχία ποὺ ἀνατίναξε τὸν πύργο τοῦ παλατιοῦ τοῦ Τζεζζάρ... Ἔπειτα θέλω νὰ ἐλευθερωθῇ κι' ὁ φίλος μου Ἀραδὲκ..

—Ἡσύχασε! θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆτε κι' οἱ δυὸ σας.

* * *

Ὁ Γιάννης ξαναγύρισε στὴ φυλακή του· ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ χαρὰ ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά του, ὥστε τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο ἀμπάρι τοῦ φαινόταν γεμᾶτο φῶς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τόσο καλὲς ὑποσχέσεις, ὁ θετός του πατέρας τοῦ εἶχε δώσει ἀσπρόρρουχα, δύο περίφημα βιβλία,—τὸν Πάυλο καὶ Βιργινία τοῦ Σαὶν-Πιὲρ καὶ τὸ Ταξείδι τοῦ νέου Ἀνάχαρση στὴν Ἑλλάδα τοῦ Βαρθελεμί,—ἕνα μεγάλο σουγιὰ καὶ μιὰ λίμα. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸν ἔφαξαν καθόλου καὶ μάλιστα ὁ «μίστερ», ὅταν τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ, τοῦ μίλησε σχεδὸν φιλικά.

Ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ τοῦ Ἀραδὲκ ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὸ φίλο του τὰ συμβάντα. Καὶ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί ἔλεγαν οἱ δυό τους, κάθε νύκτα ποὺ ἔμεναν μόνοι στὴν τρυπίτσα τους.

Σ' ἑξῆ μῆνες θὰ ἦταν ἐλεύθεροι! Τί γρήγορα ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ καιρὸς μὲ τὴν ἐλπίδα!

Ὡστόσο ὁ Βελλεροφόντης, τὸν Σεπτέμβρη τοῦ 1801, γυρίζοντας στὴν Εὐρώπη, ξαναπέρασε τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Καλῆς-Ἐλπίδας.

Στὴ Λισβόννα, οἱ αἰχμάλωτοι ἔμαθαν πὼς μετὰ τὴ συνθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ στρατὸς τῆς Αἰγύπτου εἶχε γυρίσει στὴ Γαλλία μὲ πλοῖα ἀγγλικά. Ὥστε κι' ὁ Μπὲλ-Ρὸζ θὰ γύρισε στὸ Παρίσι καὶ θὰ εἶχε λάβει τὸ γράμμα τοῦ Γιάννη.

Τὸν Γενάρη, ὁ Βελλεροφόντης ἔφθασε τέλος στὴν Ἀγγλία, στὸ λιμένα τοῦ Πόρτσμουθ, καὶ

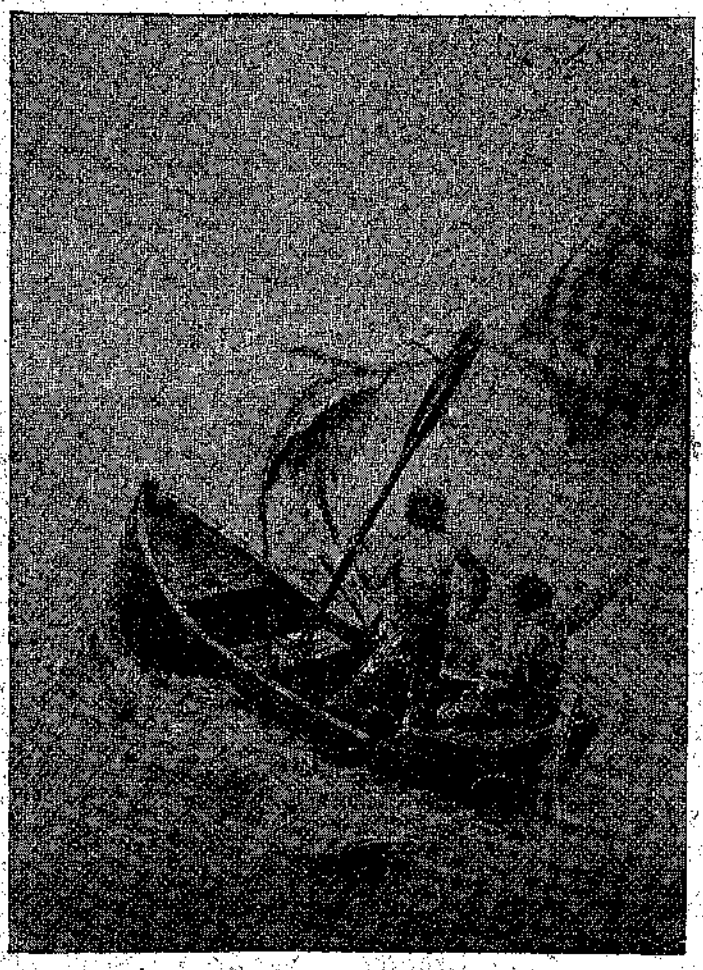

«Μιὰ φρεγάτα ἐρχόταν κατ' ἐπάνω τους...»

τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ Ἀραδὲκ, ὁ Μάριος κι' ὁ Γιάννης μεταφέρθηκαν στὸν Πρωτέα.

Ὁ Πρωτέας αὐτὸς ἦταν ἕνα παλιοκάραβο, δεμένο στὸ λιμάνι, ποὺ ἐχρησίμευε τώρα γιὰ φυλακὴ αἰχμαλώτων.

Ἐξακόσιοι Γάλλοι αἰχμάλωτοι ἦταν στιβαγμένοι στὸ ἀπαίσιο πλοῖο καὶ τὸ θέαμα ἐτρόμαξε τὸν Γιάννη, (*)γιατ' ἦταν πράγματι φρικτό.

Οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ντυμένοι μὲ ἰδιαίτερη στολή,—γιὰ νὰ διακρίνουνται ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ μὴ μποροῦν εὔκολα νὰ δραπετεύσουν,—χλωμοί, ἰσχνοί, ἀξύριστοι, ἀκουροι, ἐμοιαζαν μὲ φάσματα ἢ μὲ πτώματα ζωντανά...

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μασσαλιώτης ἔχασε στὸν Πρωτέα τὴν ὄρεξη καὶ τὴν εὐθυμία του. Στὸν Βελλεροφόντη τουλάχιστο ἔτρωγε. Ἐδῶ ὅμως πεινοῦσε καὶ τὸ τραγούδι του σβύσθηκε..

Σὲ λίγες μέρες, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ. Κι' ἕνα βράδυ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα σὲ κανένα, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι. Οἱ φρουροὶ ἔπυροβόλησαν, οἱ βάρκες ξαπολύθηκαν κι' ἔψαξαν 'ς ὅλο τὸ λιμάνι. Τοῦ κάκου! ὁ Μάριος δὲν ξαναβρέθηκε.

Ἐπρόφθασε ἄρα γε νὰ βγῇ στὴν ξηρὰ καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν ἐξοχή;

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἕνας λοχαγὸς κατάφερε νὰ δραπετεύσῃ, κλεισμένος 'ς ἓν' ἄδειο βαρέλι νεροῦ ποὺ οἱ σύντροφοί του τὸ κατέβασαν στὴ μαούνα.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ περιστατικὰ ξεθαρρεύθηκαν ὁ Ἀραδὲκ κι' ὁ Γιάννης, ποὺ τοὺς ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ ὑποφέρουν τὴ ζωὴ ἐκείνη. Γιατὶ τώρα ἔκανε καὶ φοβερὸ κρύο, ἔπεφτε χιόνι κι' αὐτοὶ δὲν εἶχαν γιὰ νὰ ζεσταίνουνται παρὰ τὰ κουρέλια τους. Ἔπρεπε, ἕνα πρωί, εἶπε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

—Τὸ σκάζουμε καὶ μεῖς;

Ἦταν στὶς δέκα Μαρτίου 1802, ἑπτὰ μῆνες ἀφότου εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Βομβάη. Ὁ Γιάννης δὲν ἐστήριζε πιὰ τόσες ἐλπίδες στὴν ἐνέργεια τοῦ Ζὰν Μπαγό. Δὲν εἶχε οὔτε κἂν τὴν παρηγοριὰ νὰ διαβάζῃ γιατὶ τὰ δυὸ ἐκεῖνα βιβλία, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ θετός του πατέρας, τὰ ἤξερε πιὰ ἀπέξω.

Εὐτυχῶς εἶχε χρήματα στὴ ζώνη κι' ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ποὺ εἶχαν τὴν ἄδεια νὰνεβαίνουν στὸν Πρωτέα, ἀγόραζε τρόφιμα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸν φίλο του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ εἶπε μὲ χαρά:

—Ξέρεις, Ἀραδέκ; Αὔριο βράδυ θὰ ἔχω ἕνα σκαρπέλο, ἕνα πριόνι καὶ μιὰ τρίγωνη λίμα.

—Ποιὸς θὰ σοῦ τὰ δώσῃ;

—Ὁ Ἀβραὰμ Κούρτελ, ὁ Ἑβραῖος ποὺ μᾶς πουλᾷ ρέγγες καὶ λαρδί.

—Τὸν ἐμπιστεύεσαι;

—Ὄχι, μὰ τοῦ ὑποσχέθηκα τέσσερες λίρες ἂν σωπάσῃ.

—Θὰ σὲ προδώσῃ!

—Μὰ δὲν θὰ πάρῃ τὶς λίρες παρ' ἀφοῦ φύγουμε.

—Καὶ ποιὸς θὰ τοῦ τὶς δώσῃ;

—Ὁ Μπερτώ, ὁ σημαιοφόρος.

—Ἄ, ναί, αὐτὸς εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Στὸν κύριο Ἀβραὰμ ὅμως δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη.

—Καὶ ποῦ νὰ βρῶ τὸν καλύτερο;.. Ἄκουσε τώρα τί θὰ γίνῃ. Θἀνοίξουμε μιὰ τρύπα στὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου, ἐκεῖ κοντὰ στὸ μέρος ποῦ κοιμᾶσαι. Ἡ τρύπα αὐτὴ θὰ ἔρχεται ἴσια—ἴσια ἀπάνω ἀπὸ τὴ βάρκα, ποὺ τὴ φέρνει κάθε βράδυ ὁ Μίστερ καὶ τὴ δένει ἐκεῖ. Δὲν ξέρω τώρα πῶς θὰ εἶναι δεμένη· ἂν θὰ εἶναι ὅμως μὲ ἀλυσίδα, θὰ τὴν κόψουμε μὲ τὴ λίμα.

—Καὶ ὕστερα;

—Θὰ φύγουμε μὲ τὴ βάρκα γιὰ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Γαλλίας· γιὰ τὸ Χερβοῦργο παραδείγματος χάρη.

—Μὲ κουπιά;

—Ναί. Ἡ βάρκα ἔχει μέσα ἕνα ζευγάρι.

—Μὰ ξέρεις πόσο ἀπέχει ἀπὸ ἐδῶ τὸ Χερβοῦργο;

—Ὄχι.

—Ἑβδομηνταπέντε τουλάχιστο ναυτικὰ μίλια! Ἂν κωπηλατοῦμε δέκα ὧρες τὴν ἡμέρα, ἂς ποῦμε, θὰ μᾶς χρειασθοῦν τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσουμε. Καὶ πάλι πρέπει νἄχουμε τὸν καιρὸ στὸ χέρι!

—Τὸ θεωρεῖς λοιπὸν ἀδύνατο;..

—Ὄχι, ἀδύνατο ὄχι... Τελοσπάντων! Ἂς δοκιμάσουμε, καὶ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Δέκα μέρες χρειάσθηκαν γιὰ νὰ κάμουν τὴν τρύπα. Ἔπρεπε νὰ ἐργάζουνται μόνο τὴ νύκτα, νὰ ἐξαφανίζουν τὸ πρωὶ τὰ συντρίμια τοῦ ξύλου ποὺ μποροῦσαν νὰ τοὺς προδώσουν, καὶ νὰ σκεπάζουν τὸ ἄνοιγμα μ' ἕνα κομμάτι μουσαμᾶ...

Ὅταν δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ ἕνα λεπτὸ τοίχωμα νἀφαιρεθῇ, γιὰ νἀνοίξῃ ἡ τρύπα ὅλως διόλου, σταματήσαν, περιμένοντες τὴν κατάλληλη εὐκαιρία.

Ἦταν μιὰ νύκτα σκοτεινή. Ὁ Μίστερ γύρισε στὸ πλοῖο κι' ὁ Γιάννης, σκύβοντας ἀπὸ τὴν καγκελόφρακτη θυρίδα, εἶδε τοὺς ναῦτες νὰ δένουν τὴ βάρκα.

Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ κι' οἱ φρουροὶ ἦταν χωμένοι στὰ φυλακεῖα τους.

Οἱ δύο φίλοι ἀνοιξαν τότε τὴν τρύπα.

Εἶχαν ἀλειθῇ μὲ λάδι καὶ μὲ ξύγγι, γιὰ νὰ μὴν παραπιασθοῦν τὸ κρύο, ἂν ἀναγκαζόνταν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα κι' εἶχαν κάμει δυὸ σάκκους, ποὺ τοὺς ἐγέμισαν τρόφιμα γιὰ τέσσερες ἡμέρες.

Ὁ Γιάννης ἑτοιμάσθηκε νὰ περάσῃ πρῶτος, ἀλλὰ ὁ Ἀραδὲκ τὸν ἐκράτησε.

—Στάσου! πρῶτα ἐγώ.

—Ὄχι, ἐγώ! εἶμαι πιὸ λεπτὸς ἀπὸ σένα, θὰ περάσω εὐκολότερα καὶ θὰ κάμω λιγότερο κρότο.

—Ἔχετε δίκηο... Μὰ νὰ φιληθοῦμε τουλάχιστο... γιατὶ ποιὸς ξέρει;...

Οἱ δυὸ φίλοι ἀγκαλιάσθηκαν καὶ φιλήθηκαν. Ἔπειτα γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν στὴν Ἁγία Ἄννα, τὴν προστάτριαν τῶν Γάλλων θαλασσινῶν. Τέλος ὁ Γιάννης ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν τρύπα.

Εὐτυχῶς ἡ βάρκα ἦταν δεμένη πολὺ κοντά. Ἁπλωσε τὸ χέρι του, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴν κουπαστή, τὴν τράβηξε κι' ἔπεσε μέσα ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀθόρυβα.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε κατόπι κι' ὁ Ἀραδέκ.

Μιὰ ὥρα τοὺς χρειάσθηκε γιὰ νὰ κόψουν μὲ τὴ λίμα τὴν ἀλυσίδα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πέρασε καὶ μιὰ περιπολία. Εἶδαν ὅμως ἀπὸ μακριὰ τὸ φανάρι της καὶ προφθάσαν νὰ κρυφθοῦν μέσα στὴ βάρκα.

Ὕστερα ὁ Ἀραδὲκ ἔβαλε τὰ δυὸ κουπιά, τὰ βύθισε στὸ νερὸ καί, σιγὰ—σιγά, ἄρχισε νὰ κωπηλατῇ.

Ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου. Θὰ τὴν ἔβλεπε κανένας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ φρουροὺς; Ἡ θἄφευγε ἀπαρατήρητη;

—Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, πέσε χάμου, σφύριξε τοῦ Γιάννη ὁ Ἀραδέκ. Ἂν πυροβολήσουν, νὰ γλυτώσῃς τουλάχιστο ἐσύ.

—Ὄχι!.. Ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ δείχνω τὸ δρόμο. Φυλάξου ἀπὸ κεῖνο τὸ καράβι, δεξιά!

Μὲ μιὰ κουπιά, ὁ Ἀραδὲκ ξέφυγε κι' ἡ βάρκα, περνῶντας ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δυὸ πλοῖα τῶν αἰχμαλώτων, τὸν Πρωτέα καὶ τὴν Ἔκδικηση, βρέθηκε σὲ λίγο στὴ μέση τοῦ λιμανιοῦ.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε τώρα νὰ προσανατολισθοῦν. Ἕνα κόκκινο φῶς, σὲ κάποια ἀπόσταση, τοὺς ἔδειχνε τὴ γραμμὴ ποὺ ἔπρεπε νἀκολουθήσουν γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Ὅταν ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ, εἶδαν μακρύτερα καὶ δεύτερο φῶς, ἔπειτα καὶ τρίτο.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 281.

PASTORAL.—Α'.

Οἱ μύλοι στρέφουν ἄπαυτα
μὲ τὸ βουερὸ μελτέμι
κι' ὁ κάμπος μὲ τὰ στάχυα του
σὰν ἀπὸ δέλια τρέμει·
σὰν ν' ἀγάκρουῃ κάποιο χορὸ'
'στὶς λεῦκες, 'στὰ πλατάνια,
φυσάει ὁ βορριᾶς ἀνάμεσα
'στὰ λυγερὰ κοτσάνια.

Τὰ χαμηλὰ τ' ἀκρόστεγα
κάπνίζουν ἐκεῖ κάτου·
ἕνα πουλί, 'στὸν οὐρανό,
τεντώνει τὰ φτερά του
καὶ πλάϊ μας—μιὰ μακριὰ σειρὰ
ποὺ χάνεται ὁλοῖσια,—
τὶς ἀεροσάλευτες κορφὲς
κινοῦν τὰ κυπαρίσσια.

Πίσω ἀπ' τἀμάξια, ποὺ γυρνοῦν
χρυσὰ σανὸ γεμάτα.
κι' οἱ ἄρμοί τους ὅλοι 'στὴν τραχειὰ
τριζοβολοῦν τὴ σράτα,
σφίγγοντας μὲς 'στὰ χέρια μας
μάτσο χλωρὰ λουλούδια,
'στὸν ἴσκιο ἂς περπατήσωμε
τοῦ δρόμου, μὲ τραγούδια.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

—Ὁ μπαμπᾶς θὰ φύγῃ αὔριο!

Αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια ψιθυρίζουν κάθε τόσο τὰ χειλάκια τῆς Λίνας ποὺ γυρίζει ὅλο τὸ σπίτι χωρὶς νουθενὰ νὰ βρίσκῃ ἡσυχία καὶ χωρὶς ν' ἀγγίζῃ κανένα παιχνίδι της, οὔτε τὴ Λιζούλα της, τὴν ἀγαπημένη της κουκλίτσα, ποὺ τὴν κοιτάζει παρακαλεστὰ καὶ λυπημένα ἀπὸ τὴν ἑταζερούλα τῶν παιχνιδιῶν. Βαρειά, πολὺ βαρειὰ εἶναι ἡ καρδοῦλα τῆς Λίνας σήμερα, μὰ ποιὸς τὴν προσέχει! Ἕνα ταξεῖδι τόσο μεγάλο σὰν κι' αὐτὸ ποὺ θὰ κάνῃ αὔριο ὁ μπαμπᾶς, θέλει πολλὲς ἑτοιμασίες κι' ἡ μαμὰ κοιτάζει τώρα βιαστικὴ -βιαστικὴ νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ ροῦχα μὲς στὴ βαλίτσα τοῦ μπαμπᾶ, ἐνῶ ἐκεῖνος τρέχει ἔξω γιὰ εἰσιτήρια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες δουλειές. Κι' ἔτσι ἡ Λίνα μένει μονάχη μὲ τὴ λύπη μέσα της βαθιὰ κρυμμένη κι' ὅλο τὸ ἀπόγεμα ἀλωνίζει τὸ σπίτι μὲ βαρειὰ καρδιά. Κι' οὔτε νὰ κλάψῃ δὲν μπορεῖ. Στὸ λαιμό της νοιώθει κάτι νὰ τὴν κρατᾷ σφιχτά, σὰ νὰ ζητᾷ νὰ τὴν πνίξῃ κι' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ πάθαινε αὐτό.

—Ὁ μπαμπᾶς θὰ φύγῃ αὔριο!

Καὶ ποιὸς τώρα θὰ τῆς παίζῃ; ποιὸς θὰ τὴν ταΐζῃ,—ἔχετε ἰδῆ πῶς δίνει τὸ χελιδόνι τὴ τροφὴ στὰ μικρά του; ἔτσι καὶ ἡ Λίνα κρατάει ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα κλείνει καὶ τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν ξέρῃ τί μπουκιὰ τῆς ἑτοιμάζει ὁ μπαμπᾶς: πότε σαλτσισότο, πότε ζαμπὸν καὶ πότε μιὰ πατάτα μεγάλη ποὺ νὰ μὴ χωράῃ στὸ στοματάκι της, ἔτσι γιὰ χωρατό,— καὶ σὲ πιανοῦ ἀγκαλιὰ θὰ γέρνῃ τώρα τὸ βράδυ μετὰ ἀπὸ τὸ φαΐ, καὶ ποιὸς θὰ τῆς τραγουδάῃ γλυκὰ—γλυκὰ γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇ; Ποιὸν θὰ περιμένῃ πιὰ ἡ Λίνα κάθε μεσημέρι στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καταιβῇ γρήγορα—γρήγορα τὴ σκάλα μόλις τὸν ἰδῇ νἔρχεται κουρασμένος, φορτωμένος, νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοῦ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὰ ψώνια; ποιὸς θὰ τῆς ἀφίνῃ καραμέλες κάθε πρωὶ στὸ μαξιλαράκι της ἀποκάτω τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται, σὰν ξυπνήσῃ γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ γλυκαθῇ; ποιός... ποιός;... Κανείς! Ὁ μπαμπᾶς θὰ φύγῃ αὔριο!

Στὴν ἡλικία τῆς Λινούλας—μὰ μήπως καὶ σὲ μᾶς τοὺς μεγάλους δὲν τυχαίνει αὐτό;—στὴν ἀρχὴ ἡ λύπη φαίνεται βουνὸ καὶ τὸ κακὸ ἀγιάτρευτο...

***

Τὸ βράδυ, μόλις ἔρχεται ἀπέξω κουρασμένος ὁ μπαμπᾶς, ἀμέσως κάθονται στὸ τραπέζι, γιατὶ πρέπει αὔριο νὰ ξυπνήσουν πρωί, πολὺ πρωί. Ὁ μπαμπᾶς παίρνει τὴ Λινούλα του στὰ γόνατά του καὶ θέλει νὰ τὴν ταΐσῃ γιὰ στερνὴ φορὰ ὥς που νὰ ξαναρθῇ. Θὰ λείψῃ τόσον καιρὸ καὶ θὰ λαχταρήσῃ τόσο τὴ μοναχοκόρη του!

Ἡ Λίνα δὲν θέλει νὰ φάῃ.

Νὰ σοῦ πῶ κάτι, μπαμπᾶ, στ' αὐτί, λέει μὲ κόπο, γιατὶ οἱ λυγμοὶ ἀνεβαίνουν κιόλας στὸ στῆθός της· ἀπλώνει τὰ χεράκια της, ἀγκαλιάζει τὸ λαιμό του, τὸν κάνει νὰ σκύψῃ: Ἄχ, μπαμπᾶ, δὲν θέλω νὰ φύγῃς!

Οἱ τελευταῖες λέξεις πνίγονται μεσ' στὸ κλάμα, ποὺ ξεσπάει ἀκράτητο· ὅλη ἡ βουβὴ στενοχώρια τοῦ ἀπογέματος βρίσκει τώρα διέξοδο στὰ δάκρυα. Κι' εἶναι τόσο δυνατὸ τὸ κλάμα αὐτό, τόσο βαθιὰ ἀπ' τὰ μύχια τῆς καρδιᾶς βγαλμένο, ὥστε οὔτε ὁ μπαμπᾶς οὔτε ἡ μαμά,—ποὺ κατάλαβε κι' αὐτὴ ἀμέσως,—ζητοῦν νὰ τὸ κάνουν νὰ πάψῃ· ἄλλως τε ἡ ἐκδήλωσή αὐτὴ τῆς ἀγάπης τοὺς φέρνει δάκρυα στὰ μάτια· στῆς μαμᾶς τὴν ψυχὴ κάποιος φόβος τριγυρίζει μὴν τὸ κλάμα αὐτὸ εἶναι κακὸ προμήνυμα...

—Λινούλα μου, ἄκουσέ με ἐδῶ, ἀγάπη μου· ἂν δὲν θέλῃς ἐσύ, δὲν πηγαίνω· ἂς πᾶνε στὴν ὀργὴ κι' οἱ δουλειὲς καὶ τὸ καλό τους! πάλι ὅμως..

Ὁ μπαμπᾶς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση: πρέπει νὰ πάῃ, μὰ δὲν θέλει πάλι νὰ κάνῃ τὴν κορούλα του νὰ λυπηθῇ.

Ἡ μαμὰ τότε μπαίνει στὴ μέση· ἔχει κάπως στὸ μεταξὺ συνέλθει ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ σκέπτεται πῶς τὰ δάκρυα τῆς Λίνας το κάτω-κάτω προέρχονται ἀπὸ μιὰν ὑπερβολικὴ εὐαισθησία κι' ἀγάπη καὶ στοχάζεται μήπως ἡ ζωὴ δὲν ἄρχισε ἀπὸ τώρα νὰ χαρίζῃ στὴν κόρη της μαθήματα· νὰ μὴν ἐλπίζῃ σὲ μιὰν εὐτυχία ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ, νὰ μάθῃ πῶς στὸ δρόμο ποὺ θὰ τρεβήξῃ θἄχῃ χαρές, μὰ καὶ λύπες, σὰν κι' αὐτὴ τώρα, κι' ἀκόμα μεγαλύτερες.

Πικρὸ μάθημα, ἀλλὰ μάθημα πάντοτε...

—Ἀφησέ μας μόνες, λέει, νὰ τὰ ποῦμε ἐγὼ κι' ἡ Λίνα.

Τὴν παίρνει στὴ ἀγκαλιά, τὴν σφίγγει πάνω της, τῆς λέει λόγια γλυκὰ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ζητάει νὰ τῆς δείξῃ πῶς ἂν στ' ἀλήθεια ἀγαπᾶε τὸν κλαμένο τὸ μπαμπᾶ, πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

—Καὶ ποιὸς τὸ βράδυ θὰ μοῦ λέῃ τραγούδια, ἀπαντάει ἡ Λίνα, κάπως κλονισμένη ἀλλὰ γεμάτη παράπονο κι' ἕτοιμη γιὰ νέο κλάμα πάλι.

Ἡ μαμὰ δὲν χάνει τὴν ὑπομονή της· τὴν ξαναπαίρνει στὴν ἀγκαλιά, τῆς χαϊδεύει τὰ μάγουλα, τῆς μιλάει τρυφερὰ τρυφερά. Ἐπὶ τέλους μιὰ θυσία ζητοῦν ἀπ' αὐτή· δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ γιὰ χάρη τοῦ μπαμπᾶ;

Σιγὰ—σιγὰ ἡ Λίνα ἡσυχάζει... Νικημένη πιά, ὑπόσχεται νὰ σῇ ἡ ἴδια τοῦ μπαμπᾶ νὰ πάῃ, φτάνει νὰ γυρίσῃ γρήγορα, πολὺ γρήγορα.

—Ἂς ἔρθῃ μόνο τώρα νὰ μὲ κοιμήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν φύγῃ, λέει.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀμέσως καὶ μπαίνει ὁ μπαμπᾶς— φαίνεται πῶς κρυφάκουγε ὁ κατεργάρης! καθὼς λέει ἡ μαμά,—κι' ἀγκαλιάζει τὴ Λινούλα σφιχτὰ—σφιχτά, τὴ φιλάει πολλὲς φορὲς στὸ μέτωπο καὶ τῆς ὑπόσχεται νἀρθῇ ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα, καὶ σὰν ἔρθῃ νὰ τῆς φέρῃ ὅ,τι θέλει ἀπὸ ἐκεῖ πέρα μακρυά. Ἡ Λίνα ἔχει ἀπαυδήσει πιά· κλείνει τὰ μάτια ἀμέσως κι' ἀποκοιμέται· μὰ ὁ μπαμπᾶς δὲν τὴ βάζει στὸ κρεββατάκι της, μόνο τὴν κρατάει στὴν ἀγκαλιά του καὶ κοιμισμένη, κι' ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς λέῃ γλυκά, σιγανά, τραγούδια ἀτελείωτα.

....Τώρα στὴ Λινούλα γύρω φτερουγοῦν χιλιάδες ἀγγελούδια. Καὶ στὰ τραγούδια τους ἐκεῖνα βρίσκει παρηγοριὰ καὶ δύναμη γιὰ τὴ θυσία ποὺ κάνει, τὴ θυσία, ποὺ θὰ κρατήσῃ βαθιὰ μυστικὰ στὴν καρδιά της μέσα γιὰ πάντα. Κανένας δὲν θὰ τὸ μάθῃ· αὔριο θ' ἀποχαιρετήσῃ τὸν μπαμπᾶ γελαστή—γελαστὴ κι' ἐκεῖνος θὰ σκεφτῇ πῶς τὸ χθεσινοβράδυνο κλάμα δὲν ἦταν παρὰ νάζι παιδικό, μιὰ πόρα περαστική. Τὴ λύπη θὰ τὴν κρύψῃ βαθιὰ ἡ Λινούλα....

....Τὰ ἀγγελούδια ἐξακολουθοῦν νὰ πετᾶνε ὁλόγυρα....

....κι' ὁ μπαμπᾶς τραγουδάει ἀκόμα...

Μόλις ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ ὁ μπαμπᾶς ἕτοιμος νὰ φύγῃ· τὴν τελευταία στιγμὴ μπαίνει στὴν κάμαρα τῆς Λινούλας του, καί, περπατῶντας στὰ νύχια μὴ τὴν ξυπνήσῃ, πλησιάζει στὸ κρεββατάκι.

Μὰ ἐκείνη εἶναι ξύπνια· εἶχε πολλὴν ὥρα τώρα ξυπνήσῃ καὶ φοβόταν νὰ κοιμηθῇ πάλι καὶ δὲν μπορέσῃ νὰ ἰδῇ τὸν μπαμπᾶ ἄλλη μιὰ φορά....

—Ἀντίο, μπαμπᾶ, φωνάζει σχεδὸν εὐθυμα. Κοίταξε μόνο γρήγορα νὰ μᾶς ἔρθῃς πίσω....

Μὰ ὅταν ἀκούγεται πιὰ τὸ ἀμάξι νὰ ξεκινάῃ ἀπὸ τὴν κάτω πόρτα, τότε ἡ Λινούλα νοιώθει πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό της· γέρνει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς καὶ χύνει ὅσα δάκρυα τῆς εἶχαν μείνει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, γιὰ τὸν μπαμπᾶ ποὺ φεύγει καὶ ποὺ θὰ κάνῃ πολὺν καιρὸ νὰ γυρίσῃ πίσω....

ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Μὲς στὸ σοραΐ ποὺ περπατῶ
τὸ κάθε βράδυ - βράδυ,
ἕνα ἐκκλησάκι συναντῶ
μὲ τὸ καντήλι του ἀναφτὸ
μὲς στὸ σκοτάδι.

Μέσα ἀπ' τῶν δένδρων τὰ κλαριά,
ποὺναι γεμένα ἐμπρός του,
μὰ συνεφιά, μὰ ἐξαστεριά,
'γὼ τὸ ἀγναντεύω ἀπὸ μακρυὰ
τὸ δειλὸ φῶς του.

Καὶ κάθε βράδυ ποὺ περνῶ,
τὸ φῶς αὐτὸ μοῦ μοιάζει
σὰν ἕνα βλέμμα φωτεινό,
βαλμένο ἐκεῖ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
νὰ μᾶς κοιτάζει.

Κι' ἔτσι μέσ' ἀπὸ τὰ κλαριά,
ποὺναι γεμένα ἐμπρός του,
τὸ βλέπω πάντα ἀπὸ μακρυὰ
καὶ μοῦ εἶναι σὰν παρηγοριὰ
τὸ δειλὸ φῶς του.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΗ Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Στην ἔρημο τῆς Ἀραβίας φημιζότανε μιὰ φοράδα. Ὅλη ἡ φυλὴ Νέζδε τὴν ἤξερε. Οἱ ποιηταὶ τῆς ἔκαναν περίφημα τραγούδια.

Ἕνας Βεδουΐνος, ὁ Δάγερ, τόσο πολὺ ἤθελε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, ὥστε μέρα νύχτα αὐτὸ συλλογιζόταν. Ἐπρότεινε στὸν κάτοχό της νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ καμῆλες, ὅλη τὴν περιουσία του, ἀλλ' ἄδικα· ὁ Νάμπεκ δὲν τὴν ἔδινε μὲ κανένα τρόπο.

Τότε ὁ Δάγερ ἀποφάσισε νὰ κλέψῃ τ' ὀνειρεύτο ἄλογο κι' ἔκανε αὐτὴ τὴν κατεργαριά: Ἄλειψε τὸ πρόσωπό του μὲ μπογιά, ντύθηκε μὲ κουρέλια, ἔδεσε τὸ λαιμό του καὶ τὰ πόδια του σὰ σακάτης, καὶ πῆγε καὶ κάθησε 'ς ἕνα δρόμο, ποὺ ἤξερε πῶς θὰ περνοῦσε ὁ Νάμπεκ.

Σὲ λίγο, νά τον. Ὁ Δάγερ, μὲ ἀδύνατη φωνή, τοῦ λέει:

—Στάσου, εἶμ' ἕνας δυστυχισμένος ὁδοιπόρος· τρεῖς μέρες δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ ἀπὸ τὴ θέση μου· τρεῖς μέρες δὲν ἔφαγα τίποτα καὶ πεθαίνω ἀπὸ πεῖνα. Βοήθησέ με, σὲ παρακαλῶ πολύ. Ὁ Θεὸς θὰ σ' ἀνταμείψῃ γι' αὐτό.

—Ἔλα, τοῦ λέει ὁ Νάμπεκ, νὰ πᾶμε σπίτι μου. Ἀκολούθα με.

—Δὲν ἔχω δύναμη νὰ σηκωθῶ.

Ὁ Νάμπεκ τὸν λυπήθηκε, κατέβηκε γρήγορα ἀπὸ τ' ἄλογό του, ἀνέβασε τὸν Δάγερ καὶ τὸν κάθισε στὰ καπούλια.

Ὁ ψεύτης χύτηκε τότε μὲ τὰ σπηρούνια τ' ἄλογο, καὶ φεύγοντας, φώναξε στὸν Νάμπεκ:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δάγερ καὶ σοῦ παίρνω τ' ἄλογό σου.

—Σταμάτησε! τοῦ φώναξε ὁ Νάμπεκ· ἄκουσε κάτι νὰ σοῦ πῶ!

Ὁ Δάγερ ἐσταμάτησε, ἀλλ' ἀπὸ πολὺ μακριά, γιατὶ ἤξερε πῶς ὁ Νάμπεκ κρατοῦσε στὰ χέρια του κοντάρι.

—Μοῦ πῆρες τ' ἄλογό μου, τοῦ λέει τότε αὐτὸς χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέση του· ἔτσι τώθελε ὁ Ἀλλάχ, δὲν πειράζει· νὰ τὸ χαρῇς! Ἕνα μόνο σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴν πῇς σὲ κανένα μὲ τὶ τρόπο τὸ πῆρες.

—Γιατί; τον ρώτησε ὁ Δάγερ.

—Γιατὶ θὰ μαθευτῇ παντοῦ. Κι' ἄλλος ἀληθινὰ θὰ κοίτεται στὸ δρόμο, ἄρρωστος, ἄδυνατος, πεινασμένος, θὰ ζητῇ ἐλεημοσύνη καὶ θὰ φοβοῦνται νὰ τοῦ δίνουν γιὰ νὰ μὴ γελοιοτοῦν ὅπως ἐγώ. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία νὰ λείψῃ ἀπ' τὸν κόσμο ἡ φιλανθρωπία.

Ὁ Δάγερ σκέφθηκε μιὰ στιγμή, ὕστερα κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλογο, τὸ πῆγε πίσω στὸν κύριό του καὶ τὸν φίλησε.

Ὁ Νάμπεκ τὸν ἐκάλεσε στὸ σπίτι του. Πέρασαν τρεῖς μέρες μαζὶ κι' ὁρκίσθηκαν αἰώνια φιλία.

(*Ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ*)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ

Ἀγαπητοί μου,

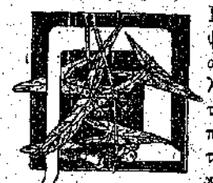

ΡΟΧΘΕΣ ὁ ἀνεψιός μου καθόταν ἀμίλητος καὶ μελαγχολικός. Καὶ τὸν ρώτησα πρῶτα πόσα εἶναι τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας καὶ κατόπι ἂν τοῦ πνίγηκαν τὰ καράβια του. Ἀλλὰ σὲ καιμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις δὲν ἔλαβα ἄλλη ἀπάντηση ἀπὸ κάμποσ' ἀπελπισμένα κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ. Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ τὸν ρωτήσω πιὸ ἔντονα τί ἔχει. Κι' ἐπιτέλους μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Μὰ τί χειρότερο θέλατε νὰ ἔχω;... Ἀπὸ τότε ποὺ μὲ ἀπελπίσατε πῶς δὲν μπορῶ καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψω, ἔχασα τὸ ἰδανικό μου. Καὶ μπορεῖ νὰ ζήσῃ στὸν κόσμο ἄνθρωπος χωρὶς ἰδανικό;

—Ὦ! ἔκαμα. Πολὺ σοβαρό!.. Ὥστε δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἄλλο ἰδανικὸ ἀπὸ τοῦ συγγραφέως κι' ὁποιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἔχῃ, εἶναι χαμένος ἄνθρωπος;

—Ἔρω κι' ἐγώ;.. ψιθύρισε. Τώρα δὲν βρίσκω ἄλλο... Γιατὶ τί θέλετε νὰ γίνω... τί;

Ἐδῶ ἡ φωνή του ζωήρεψε κι' ἐξακολούθησε:

—Στρατιωτικός; νἄχω γιὰ ἰδανικό μου νὰ κατακτήσω, σφάζοντας καὶ καίγοντας τὸν κόσμο; Δὲν μ' ἀρέσει. Πολιτικός: Δὲν ἔχω κλίση στὴ δημοκοπία. Ἐπιστήμονας, μὲ ἰδανικὸ νὰ ἐφεύρω τὴν.. πυρίτιδα, ὅπως μοῦ εἴπατε τὴν ἄλλη φορά: Δὲν μὲ τραβᾷ καθόλου. Καλλιτέχνης; Δὲ θέλει ἡ μητέρα μου... Θὰ γίνω λοιπὸν ἔμπορος, ὅπως θέλει, καὶ τὸ ἰδανικό μου θὰ εἶναι νὰ πεθάνω ἑκατομμυριοῦχος. Μὰ εἶναι αὐτὸ ἰδανικό; Ἐγὼ ἂν μποροῦσα νὰ γράφω, ἔστω καὶ κάνοντας τὸν ἔμπορο, θὰ εἶχα τέλος πάντων κάτι τί. Δὲν συμφωνεῖτε;

Σοβαρεύθηκα, γιατὶ κι' ὁ ἀνεψιός μου μιλοῦσε σοβαρά. Ἂν θέλετε μάλιστα, ποτὲ μου δὲν τὸν ἄκουσα νὰ μιλᾷ ἔτσι.

—Καθόλου, ἀγαπητέ μου Θάνο, τοῦ ἀποκρίθηκα. Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ κανείς, ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃ, μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἰδανικό του. Δυὸ ἰδανικὰ μάλιστα. Τὸ ἕνα μέσα στὴν ἐργασία του. Καὶ τὸ ἄλλο, ἂν ἡ ἐργασία του εἶναι κάπως ταπεινή, ἀπέξω. Παραδείγματος χάρη, ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς συγγραφεύς, οὔτε καλλιτέχνης. Θὰ γίνῃς ἔμπορος. Ποιὸ εἶναι τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἐμπόρου; Νὰ πλουτίσῃ ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα καί... πιὸ τίμια. Αὐτὸ θὰ τὸ ἔχῃς κατ' ἀνάγκη. Εἶναι μέσα στὴν ἐργασία σου. Ἀλλὰ ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ θὰ ἐκπληρωθῇ. Θὰ εἶσαι πλούσιος. Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ ἰδανικὸ τοῦ πλουσίου,—τὸ εὐγενικό, τὸ μεγάλο ἰδανικό; Νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν πλοῦτο του ὅσο μπορεῖ καλύτερα: νὰ κάμῃ καλὸ στὴν κοινωνία, στὴν ἀνθρωπότητα, στὸν πλησίον του. Ἡ εὐποιία. Νὰ τὸ ἰδανικὸ ποὺ θὰ ἔχῃς ἔξω ἀπὸ τὴν ἐργασία σου, τὴν κάπως πεζή. Καὶ τὰ δυὸ αὐτά,—τὸ ἰδανικὸ τοῦ καλοῦ ἐμπόρου καὶ τὸ ἰδανικὸ τοῦ καλοῦ πλουσίου,—μπορεῖ νὰ τὰ ἔχεις συγχρόνως, ἀπὸ τώρα. Νὰ προετοιμάζεσαι γιὰ ἔμπορος ποὺ μιὰ μέρα θὰ πλουτήσῃ. Νὰ προετοιμάζεσαι καὶ γιὰ πλούσιος, ποὺ μιὰ μέρα θὰ κάμῃ καλὸ στὸν κόσμο. Τὰ βρίσκεις λίγα; τὰ βρίσκεις μικρά;

Μ' ἄκουσε σωπαίνοντας. Ἔμειν' ἔτσι σκεπτικὸς κι' ἀφοῦ ἔπαψα νὰ μιλῶ. Ἔπειτα μοῦ εἶπε:

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤμουν συγγραφεύς... Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν γίνεται αὐτό, θὰ προσπαθήσω νὰ πάρω τὰ ἰδανικά ποὺ μοῦ λέτε. Πρέπει τελοσπάντων νἄχῃ ἕνα σκοπὸ ἡ ζωή μου. Κι' ἕνα σκοπὸ ποὺ νὰ μοῦ φαίνεται ἄξιος τῆς ζωῆς... Ναί, νἀποκτήσῃ κανεὶς ἑκατομμύρια κι' ἔπειτα νὰ τὰ διαθέσῃ γιὰ νὰ κάμῃ καλό, δὲν εἶναι οὔτ' εὔκολο οὔτε μικρό. Καὶ κάπου διάβασα πῶς πρέπει νὰ κυνηγᾷ κανεὶς δύσκολα καὶ μεγάλα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ κάτι τί.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἄλλος εἶπε πῶς «πρέπει κανεὶς νὰ σκοπεύῃ μακρύτερα ἀπὸ τὸν σκοπό του.» Τότε τὸν πετυχαίνει. Παραδείγματος χάρη: θέλεις νὰ κερδίσῃς ἕνα ἑκατομμύριο; Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου νὰ κερδίσῃς πέντε. Θέλεις νὰ γίνῃς διπλωματικὸς ἀκόλουθος; Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου νὰ γίνῃς πρέσβυς. Τὸ ἰδανικὸ δὲν πραγματοποιεῖται πάντα. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἔχῃ κανεὶς πάντα μπροστά του καὶ νἀποβλέπῃ 'ς αὐτό, γιὰ νὰ τὸ πλησιάζῃ ὁλοένα. Γιατὶ τὸ ἰδανικὸ εἶναι τὸ τέλειο. Καὶ τὸ τέλειο δὲν φθάνεται ποτέ. Μένει ὅμως κανεὶς εὐχαριστημένος κι' ἔχει ἡσυχη τὴ συνείδησή του, ὅταν, γιὰ νὰ τὸ φθάσῃ, κάνει στὴ ζωή του ὅ,τι μπορεῖ.

Ὁ ἀνεψιός μου ἀναστέναξε. Μὰ ὁ ἀναστεναγμός του ἔδειχνε περισσότερη ἀνακούφιση παρὰ ἐγκαρτέρηση. Καὶ ψιθύρισε:

—Αὐτὸ θὰ κάμω κι' ἐγώ!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ἔφυγε ἡ μελαγχολία. Κι' ἔγεινε πάλι φαιδρὸς κι' ὁμιλητικός. Ἦταν ὁλοφάνερα εὐχαριστημένος. Γιατ' ἡ ζωή του βρῆκε πάλι ἕνα σκοπό, ἕνα ἰδανικό.

Κι' ἐνῶ ἔβλεπα τὸ Θάνο νὰ φεύγῃ χοροπηδῶντας, θυμήθηκα ἕναν ἥρωα τοῦ Ἴψεν. Ἦταν πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Γιατὶ ἕνα—ἕνα εἶχ' ἐγκαταλείψει ὅλα τὰ ἰδανικά ποὺ κυνήγησε ἀπὸ νέος, καὶ βρισκόταν πιὰ μισόκοπος καὶ χωρὶς ἰδανικό. Αὐτὸ τὸν ἐπείραζε. Φτωχὸς ἦταν πάντα του, μὰ ζοῦσε. Γιατί, ἔστω καὶ γελασμένος, εἶχε τὸ ἰδανικό του. Ἀλλὰ τώρα αἰσθανόταν πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ. Στὴ σκηνὴ ἐκείνη, κουβεντιάζει μ' ἕνα παλιό, στενό του φίλο, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ στὸ τέλος,

ἄξαφνα, γυρίζει καὶ τοῦ λέει σοβαρότατα:

—Νὰ σοῦ πῶ... Μὴν ἔχῃς, καίμενε, νὰ μοῦ δανείσῃς ἕνα ζευγάρι... ἰδανικά; ἂς εἶναι καὶ μεταχειρισμένα.

Ὁ κόσμος, στὸ θέατρο, ἔσκασε ἀπὸ τὰ γέλια ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φράση ἀπὸ τὸν κ. Θ. Οἰκονόμου. Πραγματικῶς εἶναι μιὰ φράση ἀστεία, ἀπρόοπτη, κι' ὁ ἑξοχος ἠθοποιὸς τὴν ἐτόνισε τόσο ὄμορφα! Μὰ κατὰ βάθος, εἶναι μιὰ φράση θλιβερή, πολὺ θλιβερή! Ἀσυγκρίτως πιὸ θλιβερὴ παρ' ἂν ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ζητοῦσε ἀπὸ τὸ φίλο του ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Χωρὶς παπούτσια περνοῦσε. Ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς ἰδανικά. Καὶ ζητοῦσε ἔστω καὶ παλιά, ἔστω καὶ μεταχειρισμένα!...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'. (Συνέχεια)

Κι' ἦταν βέβαιοι πῶς δὲν θἄπεφταν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τους, ἂν δὲν τοὺς ἐρχόταν μὲ τὴν ὥρα μιὰ βοήθεια;...

Κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν μιὰ ἐγκατάσταση, ποὺ θὰ βαστοῦσε ἴσως ἑβδομάδες καὶ μῆνες. Ἐπειδὴ ἡ ἀποθήκη ἦταν ἄρκετὰ εὐρύχωρη γιὰ νὰ κατοικήσουν δεκαπέντε πρόσωπα, οἱ γυναῖκες μὲ τὸ παιδὶ θὰ κοιμόνταν στὰ κρεββάτια τοῦ ἑνὸς δωματίου κι' οἱ ἄνδρες θὰ βολευόνταν στὸ ἄλλο.

Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν καλοκαίρι καὶ τὴν νύκτα ἔκανε μόνο δροσιά. Ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ κι' οἱ σύντροφοί του μποροῦσαν νὰ πλαγιάζουν σὲ στρώματα ἀπὸ ξερὰ χορτα καὶ νὰ κοιμοῦνται καθένας μὲ τὴ σειρά του, γιατὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωί, ἔπρεπε νὰ φυλάνε βάρδιες στὶς παραλίες.

Ἡ ἀποθήκη, καθὼς ἐβεβαίωσε κι' ὁ κ. Ζερμάττ, εἶχε ἄφθονα τρόφιμα. Ρύζι, μανιόκα, ἀλεύρι, καπνιστὰ κρέατα, παστὰ ψάρια, ρέγκες καὶ σολωμοί, ἔφθαναν γιὰ ἕξη μῆνες. Χωριστὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ ψαρεύουν στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Εἶχαν ἐπίσης ἄφθονα φροῦτα ἀπὸ τὶς μαγκλιέρες καὶ τἄλλα δένδρα τοῦ νησιοῦ. Καὶ θὰ μποροῦσαν νἀνακατεύουν μὲ λίγο μπράντυ, ἀπὸ τὸ βαρελάκι τῆς ἀποθήκης, τὸ καθαρὸ καὶ κρύο νερὸ τοῦ ρυακιοῦ.

Τὸ μόνο ποὺ ἦταν φόβος νὰ τοὺς λείψῃ, ἦταν τὰ πολεμοφόδια, ἂν κι' ἡ βάρκα εἶχε κουβαλήσει ἀρκετά. Ἂν οἱ ἄγριοι τοὺς ἔκαναν πολλὲς ἐπιθέσεις, θὰ ἐξόδευαν ὅλη τους τὴ μπαρούτη, ὅλες τὶς σφαῖρες καὶ τὰ μυδράλια, καὶ τότε κάθε ἀντίσταση θὰταν ἀδύνατη.

Ἐνῶ ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ Ἐρνέστος καταγινόνταν μὲ τὴν ἐγκατάσταση, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Χάρρυ Γκοὺλδ, ὁ ναύκληρος, ὁ Φρίτς, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Φραγκίσκος τριγύριζαν τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Σχεδὸν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ἦταν προσιτὸ μὲ τὶς ἀμμουδιές του. Τὸ πιὸ ἀπρόσιτο σημεῖο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ πὸ ὑπερασπιζόταν τὸ βουνάλακι μὲ τὸ πυροβολεῖο, στὴ νοτιοδυτική του ἄκρη, ἀντικρὺ στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ σωρευόνταν πελώριοι βράχοι ὅπου θἄταν πολὺ δύσκολο νἀποβιβασθῇ κανείς. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς οἱ πιρόγες τῶν ἀγρίων, μικρὰ κι' ἐλαφρὰ πλοιαράκια, παντοῦ μποροῦσαν νὰ βροῦν ἀρκετὸ νερὸ γιὰ νὰ πλησιάσουν ὡς τὴν ξηρά. Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιτήρηση ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄγρυπνη κι' ἀκατάπαυτη.

Σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση ἦταν οἱ φυτεῖες τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου νησιοῦ. Μηλιέρες, κοκοφοίνικες καὶ κουκουναριὲς βρισκόνταν 'ς ὅλη τους τὴν ἀκμή. Πυκνὸ χορτάρι σκέπαζε τὰ βοσκοτόπια, ὅπου τὸ κοπάδι τῶν ἀντιλοπῶν ἔτρεχε καὶ χοροπηδοῦσε. Ἕνα σωρὸ πουλιὰ πετοῦσαν ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο καὶ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ κελαδισμούς. Ἕνας λαμπρὸς οὐρανὸς ἔχυνε φῶς καὶ θερμότητα στὴν ὁλόγυρα θάλασσα. Πόσο ἐπιθυμητὲς ἦταν ἐκεῖ οἱ δροσερὲς σκιὲς τοῦ Φελκενχόρστ καὶ τοῦ Φελσενχάϊμ!

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν προσφυγὴ τῶν δύο οἰκογενειῶν στὸν Καρχαρία, ἕνα πουλὶ ἔγεινε ἐκεῖ δεκτὸ μὲ μεγάλες τιμές. Ἦταν ὁ ἄλμπατρος τοῦ Ἀναμμένου—Βράχου, ποὺ ἡ Τζέννυ τὸν εἶχε ξαναβρῇ στὸν ὅρμο τῶν Χελωνῶν καὶ ποὺ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κώνου Ζὰν—Ζερμάττ εἶχε πετάξει πρὸς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ὅταν ἔφθασε, τὸ σπαγάκι ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ἀκόμα δεμένο στὸ πόδι του, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Τζὰκ ποὺ τὸνἔπιασε εὐκολώτατα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, δυστυχῶς, τὸ πουλὶ δὲν ἔφερνε καμμιὰ εἴδηση!

Ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος, ὁ πλοίαρχος, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ κι' ὁ ναύκληρος ἀνέβηκαν στὸ πυροβολεῖο. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἡ θέα ποὺ τίποτα δὲν τὴν ἐμπόδιζε, ἁπλωνόταν ἀπὸ Ἀ-κρωτήρι τῆς Ψευτίκης-Ἐλπίδας, ἀπὸ κεῖ ὡς τὸ Ἀνατολικὸ καί, πρὸς τὰ μεσημβρινά, ὡς τὴν ἐσχατιὰ τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας. Στὰ δυτικά, φαινόταν ἡ μακρυνὴ σειρὰ τῶν δένδρων ποὺ ἀρχίζε ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν κι' ἔφθανε ὡς τὸ δάσος τοῦ Φαλκενχόρστ. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, θἄταν δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἂν οἱ ἄγριοι εἶχαν πατήσει τὴν ἑξοχὴ τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, στὴν εἴσοδο τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας, μερικὲς πιρόγες πολεμοῦσαν μὲ τὰ κουπιὰ νὰ βγοῦν στὰνοιχτὸ πέλαγος, χωρὶς νὰ παραπλησιάσουν τὸ πυροβολεῖο. Οἱ ἄγριοι ἤξεραν καλὰ πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία καί, ἂν ἀποφάσιζαν ποτὲ νὰ τὸ πατήσουν, θὰ τὸ ἔκαναν καμμιανύκτα σκοτεινή.

Η ΓΑΤΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ

Παμ. Παραμυθιώτης:—Γ' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς.

Ἡ θάλασσα, πρὸς τὰ βορεινά, φαινόταν ἀπέραντη κι' ἔρημη. Ἀλλ' ἀπὸ κεῖ θὰ φαινόταν ὁ Ἐ ι φ ι ἁ ς, ὅταν θὰ γύριζε, ἢ ὁποιο ἄλλο πλοῖο θὰ ἔστελνε ἡ Ἀγγλία μὲ μετανάστες.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν πὼς τὸ πυροβολεῖο ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση καὶ τὰ δυὸ κανόνια ἕτοιμα νὰ πυροβολήσουν, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν, ὅταν ἄξαφνα ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ ρώτησε:

— Ὑπάρχει πυριτιδαποθήκη στὸ Φελσενχάϊμ;

— Ὑπάρχει, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, καὶ μακάρι νὰ τὴν εἴχαμ' ἐδῶ! Εἶναι τὰ τρία βαρέλια ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ Ἐ ι φ ι ἁ ς.

— Καὶ ποῦ βρίσκονται;

— Στὸν κῆπο, σὲ μιὰ γούβα, ποὺ μᾶς χρησιμεύει γιὰ πυριτιδαποθήκη.

— Καὶ λέτε νὰ τὴν ἀνακάλυψαν αὐτοὶ οἱ πίθηκοι;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Ἴδια μαγιάτικη αὐγή,
Τὸ ἴδιο ποῦχα πάρει μονοπάτι,
Ἴδια κι' ἡ ἀρχή· μὰ κι' ὁ σκοπὸς [τοῦ ταξιδιοῦ
Ἴδιος: Τοῦ ὀνείρου τὸ παλάτι.

Εἰς ταθγινὸ μαγιάτικο ξεκίνημα,
Μ' ἐσυντροφεύαν ἡ Χαρὰ κι' ἡ [Ἐλπίδα.
Γλυκὸς χαιρετισμὸς κάθε πουλιοῦ [κελάδισμα,
Δάκρυ χαρᾶς κάθ' αὔγινὴ δροσο- [σταλίδα.

Καὶ τώρα;— Ὦ πόνος!—Καιροὶ [πέρασαν
Μ' ἀκόμα τὸ παλάτι δὲν ἐφάνη.
Δὲ θὰ φανῇ! Δὲ θὰ τὸ βρῶ! Ἀπελ- [πίστηκα!
Κι' ἡ σκοτεινιὰ ἡ βαρειὰ τοῦ [χρόνου μὲ προφτάνει!

Καὶ τὶς γλυκές μου πρωτινὲς συ- [νεφόρισσες,
—Κι' εἶναι ὁλόκληρη μιὰ θλι- [βερὴ ἱστορία—
Τὶς διῶξαν στρίγγλες ἀδελφές [τοις, καὶ μ' ἀκολουθοῦν
Ἡ Λύπη κι' ἡ Ἀπελπισία.

Ἴδια μαγιάτικη αὐγή,
Τὸ ἴδιο ποῦχα πάρει μονοπάτι,
Μὰ πάει! ἀπελπίστηκα, δὲν θὰ τὸ [βρῶ
Τοῦ ὀνείρου τὸ παλάτι!

Ἔθνική Ἀναγέννησις

ΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ

Παραδεχόμεθα μιὰ Θεωρία ὄχι γιατὶ συμφωνᾶμε τὸ πολὺ πολὺ σὲ μερικὰ οὐσιώδικά της κεφάλαια·— εἶναι ποὺ δὲν βρίσκεται ἄλλη, ποὺ νὰ εἶναι σύμφωνη μὲ μερικὲς τοὐλάχιστον ἀρχές μας. Γελᾶμε τὸν ἑαυτό μας μὲ 'κεῖνο ποὺ βρίσκεται, γιατὶ δὲν φτάνει μας τὸ σχοινὶ ποὺ ἔχουμε, νὰ ξεμακρύνουμε λίγο περισσότερο καὶ νὰ προσεγγίσουμε σὲ κάτι τι καινούριο, σὲ κάτι τι ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πιάσουμε, καὶ κάθε τόσο πλησιάζει μας, κι' ἄλλες τόσες φορὲς ξεφεύγει μας καὶ ποὺ μερικὲς φορὲς στὸ τέλος τὸ καταλαβαίνουμε καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ διατυπώσουμε.

*

Τὰ πνεύματα πρέπει νὰ μοιάζουνε γιὰ νὰ συγγενέψουνε... Δὲν μπορεῖς ἔξαφνα νὰ μπολιάσῃς συκιὰ ἐπάνω σὲ πορτοκαλιά, ἢ ἐπάνω σὲ κουτσουπιὰ νὰ μπολιάσῃς κορομηλιά. Ἔτσι νὰ μὴν παραξενευτῆς σὰν περιποιηθεῖς ἕνα ποὺ ἔχει ἔξαφνα ἐρυσίπελας καὶ δὲν σοῦ κολλήσει, καὶ περιποιηθεῖς ἔπειτα ἕναν ἄλλον, ποὺ ἔχει τὴν ἴδια ἀσθένεια καὶ τὴν πάθειες. Ἔτυχε νὰ μοιάζῃ τὸ αἷμα σου μὲ τὸ αἷμα τὸ δικό του.

*

—Τὶ κάνεις αὐτοῦ, κυρά;—Ἐξχερσάω.— Τὶ θὰ κάνεις μετὰ τὸ ξεχέρσωμα;—Ὄργωμα, διβόλισμα, τριβόλισμα, σβάρνισμα, σπορά, ξεχορτάρισμα, θέρισμα, ἁλώνισμα, λίχνισμα...

—Τὶ ἄλλο θέλει τὸ χωρίφι σου γιὰ νὰ πετύχουν ὅλ' αὐτά;—Λίπασμα.—Καὶ τί ἄλλο ἀκόμα, σπουδαιότερο κι' ἀπ' τὸ λίπασμα;

—Τὴ ματιὰ τοῦ νοικοκύρη στὴν κάθ' ἐργασία ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ, σὰ δὲν τὴ κάνει μονάχος του.

*

Γιὰ νὰ κάνῃς μιὰ δουλιὰ εἶν' εὔκολο. Θέλει δύναμη σωματική. Θὰ κουρασθῇ τὸ σῶμα. Ὁ τρόπος ποὺ θὰν τὴ κάνεις, εἶναι δύσκολος; Χρειάζεται νὰ κουραστῇ τὸ μυαλό. Ἀλλοιώτικα θὰ ξανακουραστῇ τὸ σῶμα κι' ἡ δουλειὰ δὲν θἄχῃ γίνει.

*

Ἔχουμε τριῶν εἰδῶν ἀνθρώπους:

Ἐκείνους ποὺ κάνουνε δύο κακὰ σὲ κείνους ποὺ τοὺς κάνουν ἕνα. Ἐκείνους ποὺ ἀνταποδίδουν τὸ κακό, ποὺ τοὺς κάνουνε (κακὸν ἀντὶ κακοῦ), κι' ἐκείνους ποὺ κάνουνε καλὸ σὲ κείνους, ποὺ τοὺς κάνουνε κακό.

Κρινιοκράτη

Η ΕΛΠΙΔΑ

Βγαλμένη μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ
Κάποιας θεᾶς εὐσπλαχνικιᾶς,
Ἐκφύτρωσε μέσ' στὴν καρδιὰ
Σὰν ταπεινὸ λουλούδι, ἀλλὰ
Καὶ σιδερένια ἀσπίδα
Στῆς τύχης τὰ τοξέματα,
Ὁλοχαρὴ παρηγοριά,
Νύφη γλυκειά, ἡ Ἐλπίδα!

Αὔρα

ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΑΧΗ

Περασμένα μεσάνυχτα.... Μερικὰ σύγνεφα σκεπάζουν τὴ χλωμὴ ὄψη τοῦ φεγγαριοῦ, μὰ κυλοῦν γρήγορα καὶ μιὰ ἀχτίδα πέφτει στὸ βάθος κάποιας χαράδρας.

Νά! τὸ σῶμα κάποιου στρατιώτη πληγωμένου, παρατημένου, ὕστερα ἀπὸ τὴ φοβερὴ μάχη.

Ἀπὸ τὰν ἕνα του ὦμο τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι.... γέρνει τὰ μάτια του καὶ βλέπει λίγο παρὰ πέρα νὰ κοίτεται τὸ ἄθαφτο κουφάρι κάποιου συντρόφου του ἢ ἐχθροῦ του. Μερικὰ κοράκια κείνη τὴ στιγμὴ, περνῶντας, χύνουνται πάνω στὸν πεθαμένο στρατιώτη κι' ἀρχίζουν νὰ ξεκιζοῦν τὶς σάρκες του.

Ἀδυνατῶντας ὁ ζωντανὸς νὰ κρατήσῃ τὴ φρίκη ποὺ τοῦ προξενεῖ ἡ ἀγρία ἐκείνη σκηνή, γέρνει τὸ κεφάλι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ βλέπει κάποια γυναῖκα ἀσπροντυμένη νὰ πηγαίνῃ κατὰ πάνω του. Στὸ χέρι της κρατᾶ δύο δάφνινα στεφάνια καὶ πάνω στὸ φωτοστέφανό της, ποὺ φαντάζει πιότερο μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἔγραφε γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα τὸ ὄνομά της: «Δόξα».

Ὁ πληγωμένος στρατιώτης, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, μισοσηκώνεται. χαιρετᾶ στρατιωτικὰ καὶ πέφτει πάλι, ξεψυχώντας μ' ἕνα ἀόριστο μειδίαμα στὰ χείλη καὶ ψιθυρίζοντας: «Θεέ καὶ Πατρίδα».

Ἡ Δόξα προχωρεῖ, τὸν στεφανώνει μὲ τὸ ἕνα στεφάνι καὶ, προχωρῶντας παρὰ πέρα, ἀπιθώνει τὸ ἄλλο στεφάνι κάνω στὸν ἄλλο στρατιώτη, ἐνῶ τὰ κοράκια φεύγουν τρομαγμένα. κρώζοντας λυπητερά.

Στραβόξυλο

100 ΒΑΘΜΟΙ

—Μόλις μ' ἄνοιξαν τὴν πόρτα, χύθηκα ἐπάνω, γιὰ νὰ μάθω ὅσο ἦταν δυνατὸ γρηγορότερα πῶς εἶναι ἡ θεία. Καὶ νά!...

Μόλις ἀνέβηκα τὰ τελευταῖο σκαλί, βλέπω τὴν Τιτίκα, τὴν ἀδελφούλα μου, νὰ μὲ κοιτάζῃ παραπονετικὰ μὲ τὰ γαλανά της γλυκὰ ματάκια, γιομάτα δάκρυα.

—Τὶ κάνει ἡ θεία μου, Τίτα; τὴ ρώτησα βιαστικά.

—Χειρότερα εἶναι, Ἠλέκτρα μου, μοῦ ἐψιθύρισε, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά μου μὲ ἀναφιλιτά. Ὄ... πυρετός...κα. τέ..βη..κε...

—Κατέβηκε; ἐπανέλαβα χαρούμενα.

—Ναί, τώρα ἔ..νει μόνο τρι.. ά..α. ντα.. ἔπ.τά! Κι' ἐγὼ ἡ καημένη ποὺ εἶχα τὴ χαρὰ πῶς θὰ τῆς ἀνέβαινε...

—Ὄχι, τῆς ἀποκρίθηκα σηκώνοντάς τη στὰ χέρια μου. Δὲν πρέπει, Τιτίκα μου, νὰ παρακαλῇς τὸ Θεὸ νὰ ὑψωθῇ ὁ πυρετός, γιατὶ δὲν θὰ εἶναι γιὰ καλὸ τῆς ἀγαπημένης μας μαμάκας σου.

—Καὶ ὅμως, μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μικρὰ μὲ πεῖσμα μέσα στὰ ἀναφιλιτά της. Ἂν ἀνέ..βαι..νε ὁ πυρε...τὸς πολὺ-πολὺ πιὸ ἐπάνω... μὰ πολὺ-πολύ, ὡς τα ἑ... κο..τό, ἡ μαμὰ θὰ γιντόταν ἀμ.. ἐ..σως καλά!

— Τί; στὰ ἑκατό; ὦ Θεέ μου, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λές;

Μὲ κοίταξε μὲ ἀπορία καὶ πρόσθεσε:

—Ὦ, Ἠλέκτρα μου! ἂν τῆς μαμᾶς ὁ πυρετὸς ἔφτανε στοὺς 100 βαθμούς, θὰ ἀκοτωνόνταν ἀμέσως τὰ μικρόβια.. τῆς γρίππης,— ναί, ναί, στοὺς 100° σκοτώνονται τὰ μικρόβια,— καὶ ἔτσι ἡ μαμὰ θὰ γιντόταν ἀμέσως καλά....!

—!;

Ἠλέκτρα

ΣΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΜΙΚΡΟΣ

Αὐτὸ ποὺ θὰ διηγηθῶ ἔγεινε ὅταν ἤμπαινα στὸν ὄγδοο Ἰούνιο. Εἶχα τότε γιὰ κυριακάτικη φορεσιὰ κάτι ὡραῖα μαγνεριστικά. Τὸ σακάκι, μὲ Ἑλληνικὰ κολάρο, εἶχε ἀπάνω ἀριστερὰ μιὰ πολὺ νόστιμη τσεπίτσα. Ἡ μαμὰ μοῦ ἔλεγε, σὰν πρόβερνα, ὅτι θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ βάζω τὸ μαντηλάκι μου.

Τὴ πρώτη Κυριακὴ βγῆκα τὸ πρωὶ στὴν προκυμαία μας καὶ περπατοῦσα, καμαρωτός, μὲ τὰ μαγνεριστικά μου. Ἄξαφνα μὲ προσπερνᾶνε τρεῖς νέοι, ποὺ ἀπ' τὴ μικρὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ τους ἔβγαινε μιὰ μύτη τοῦ μαντηλιοῦ καὶ χτυποῦσε πολὺ ἀπὸ μακρυὰ ὥστε νὰ κινάῃ τὴν προσοχή.— Μπρέ, λέω ἀπὸ μέσα μου, νὰ ἡ καθαυτὸ χρησιμοποίηση τῆς τσεπίτσας ποὺ ἡ μαμὰ δὲ θέλησε νὰ μοῦ τὴν πῇ.—Καὶ ἀμέσως τὴν ἄλλη Κυριακὴ βγαίνω στὴ προκυμαία μὲ τὸ μαντηλὶ διευθετημένο κατὰ τὸν τρόπο τῶν νέων. Μόνο ποὺ γιὰ νὰ σφαντᾶ περισσότερο, ἔβγαλα δυὸ μύτες ἀντὶ μιᾶ.

Δὲν εἶχα κάνει δέκα βήματα, ὅταν ἕνα μπακαλόπουλο ποὺ πήγαινε μ' ἕνα καλάθι, μοῦ λέει κοροϊδευτικά:

—Καινούρια μόδα ἤβγαλες ποὺ ἀντὶ γιὰ μαντήλι κότσαρες, γιὰ νὰ σφαντᾶς, δυὸ λογουδίσια αὐτά;

Καταζεματισμένος χώνω εὐθὺς τὸ μαντήλι μου ὅσο πιὸ βαθιὰ μποροῦσα καὶ φεύγω κι' ἀκόμα φεύγω.

Ἔ, ἀπὸ τότε δὲ σκέφθηκα νὰ ξαναμιμηθῶ ὁμοιες ἐπιπολαιότητες τῶν μεγάλων.

Ἰωνικὸς Σόρανος

ΔΥΟ

Δυὸ καντηλάκια: Τὸ ἕνα μὲ ταχτικὴ, μέτρια φλόγα, καίει σιγὰ σιγὰ τὸ λάδι τοῦ καὶ διαρκεῖ. Τὸ ἄλλο ἔχει ζωηρό. ὑπερβολικὰ τὸ φῶς κι' ἡ φλόγα του ἡ μεγάλη γλήγορα δίνει τὴν τελευταία της ἀναλαμπή.

Ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ξοδεύῃ πάνω ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐξαντληθῇ γλήγορα καὶ νὰ δυστυχήσῃ.

Κύμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά:—Μὰ τὶ κάνεις, παιδί μου! Θὰ σίξῃς τὸ γράμμα σου στὸ Ταχυδρομεῖο χωρὶς κομμὰ ἐπιγραφή;

Τὸ Χιώτικο Τριαντάφυλλο: —Μὰ δὲ θέλω, μαμά, νὰ μάθῃ κανεὶς σὲ ποιὸν τὸ στέλνω!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλαμαρ. Λουλούδι

* * *

Ὁ θεῖος τοῦ Τάκη τὸν ρωτᾷ:

—Θὰ χαρῇς, Τάκη, ποὺ θἀρθῇ κι' ὁ ἐξάδελφός σου στὸ σχολεῖο;

—Πολύ!

—Γιατί;... Βέβαια γιατὶ θὰ μάθῃ γράμματα καὶ θὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος, ἔ;

—Ναί, καὶ γι' αὐτό, θεῖε... Μὰ καὶ γιατὶ θὰ μοιραζόμαστε τὶς καραμέλες ποὺ θὰ τοῦ δίνετε!

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Πρίγκιπ. τῆς Οὐαλλίας

Τὸ περάτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 5*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 5,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 6,20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 16* καὶ ραμμένος *δρ. 18*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσδιορίζεται εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 1.50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3*.— εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι 10 Αὐγούστου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸ διαβάσῃ προσεκτικά.(Ἴδε φυλ. 1-3.)

ΣΑΣ εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ γιὰ τὸ καινούργιο βιβλιαράκι τοῦ κ. Ξενοπούλου «Ἡ λέξη Μαλλιαρός». Προσθέτω ὅτι ὀλίγιστα ἀντίτυπα ἔχει ὁ συγγραφεὺς στὴ διάθεσή του. Ἴλιστε πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ μοῦ παραγγείλουν, ὅσοι θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν.

Τὸ *Συμβολικὸ Ἀκρογιάλι*, ἂν κ' ἐργάζεται τώρα στὸ ταχυδρομεῖο τῆς πόλεώς του κι' ἔχει ὅλη τὴν ἡμέρα ἐργασία, βρῆκε καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ λίγα καλὰ λόγια, γιὰ νὰ δείξῃ πῶς δὲ μ' ἐξέχασε. Ἐλπίζω τώρα νὰ ξαναδοῦ καὶ νὰ μοῦ γράψῃ κι' αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ποὺ μοῦ ὑποσχέται.

Ὁ *Σύλφος Αἰγυπτιώτης*, διαβάζων παλαιοὺς μου τόμους, κάνει μία σύγκριση μεταξὺ τῆς σημερινῆς νεολαίας καὶ τῆς πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν. Καὶ βρίσκει πρῶτον, ὅτι ἡ Σελίδα τότε ἦταν ὡραιοτέρα" δεύτερον, ὅτι ἡ νίνηαις στὶς Μ' Ἀγγελιὲς ἦτο ζωηροτέρα" καὶ τρίτον ὅτι τὰ παιδιὰ τοῦ καιροῦ ἐκείνου κατεγίνοντο περισσότερο μὲ τὰ γράμματόσημα. Κι' ὁ φίλος μας ἀπορεῖ πῶς, ἐνῶ ὁ φιλατελισμὸς μεγάλωσε τώρα 'ς ὅλο τὸν κόσμο, καὶ περιοδικὰ γιὰ συλλέκτας γραμματοσήμων ἐκτίθενται πανταχοῦ ἕνα σωρό, μόνο τὰ Ἑλληνόπουλα μένουν πίσω. Δὲν ἔχουν λοιπόν, λέγει, ὅτι ἡ συλλογὴ Γραμματοσήμων εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶ πιὸ τέρπνοτερες κι' ὠφελιμώτερες ἀσχολίες γιὰ ἕνα νέο, κ' ὅτι μ' αὐτὴ μαθαίνει κανένας Γεωγραφία, Ἱστορία κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα;—Ἔτσι φαίνεται.

Χάρη-α, *Σπουργίτη*, γι' αὐτὰ ὅλα πολὺ μοῦ γράφεις καὶ περμένω τὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ γυμνάσιο ταξιδί της ἡ ἀδελφή σου καὶ νὰ ξαναγίνῃ συνδρομήτρια, γιὰ νὰ μοῦ στέλνῃ πάλι τὰ ὡραῖα της κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα. Γράφε της πολλὰ χαιρετίσματα. Ναί, κάμε μου ἕνα σχίτσο ἀπ' αὐτὸ τὸ ταμπλὸ ποὺ ζωγραφίσες.

Ἔτσι ἀρχίζει τὸ χαριτωμένο γράμμα τῆς *Ἠλέκτρας*: «Μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ ἀλμάνακος ὡμορφα ἕνα ὁλοκαίριο ἀπόγεμα; Ἐγὼ λέω ναί. Σήμερα π: χ: ἀπὸ τὰς 3—6 καθόμουν στὸ πιάνο. Ἔπειτα βγῆκα στὸ περίβολί μας κι' ἔπαιξα κουτσὰ ποὺ φύγε κάποιος. Ἔπειτα σωρφάλωσα στὶς κρεβατίνες κι' ἔκοψα σταφύλια. Ἔκοψα καὶ ροδάκινα. Κι' ἔφαγα, ἔφαγα... Τώρα, μὲ μουσική, μὲ περιβόλι καὶ μὲ γράμματα σὲ σένα, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ περάσῃ καὶ μόνος του ἕνα θαυμάσιο ἀπόγεμα !..» Μὰ βεβαιότατα! Γι' αὐτὸ κι' ἕνας μεγάλος ποιητὴς εἶπε: «Εἶμαι λιγώτερο μόνος, ὅταν εἶμαι μόνος».

Σκοπελίτικη Τσουνιδα, μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση σὲ κατατάσσω μετεξὺ τῶν φίλων μου κι' ἐλπίζω ὅτι, μὲ τὸν ζῆλο ποὺ ἔχεις, θὰ ὁ ἀπρέψῃς. Σοῦ ἐστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Γράφε μου συχνά.

Ἔγκαιρα ἐπιτυχεῖς γιὰ τὸ θέατρο τοῦ παπποῦ, *Σκόρπια Φύλλα*, τὰ ὁποῖα διαβάζω κι' καὶ στὰ δέλτια σου. Φυσικά, τόσο ἡ «Γαιδουρομαβαλαρία» τοῦ *Ἀγνωστοῦ* ὅσο κι' οἱ δυὸ ἄλλες, δημοσιεύθηκαν ὑπὸ σμίκρυνση, σχεδὸν κατὰ τὸ $^1/_2$. Γιὰ ἐ θὰ ἐπιαναν πολὺν τόπο ἂν ἤθελα νὰ τὰ ἔχω ὁλόκληρες. Ὁ πωσδήποτε ὅμως τὸ σχέδιο, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες λεπτομέρειες, διακρίνεται καλά.

Ὁ *Πολεμισμένος Βορβαρος* βρίσκει πολὺ σωστὴ τὴν ἰδέα τοῦ *Ἀμάραντου*, ἄτι τὰ παιδιὰ κρέπει νὰ διαβάζουν στοὺς ἀγράμματους τὴ «Δ' ἁπλασι» γιὰ νὰ τοὺς φωτίζουν. Ὅσο ὅμως γιὰ νὰ μάθουν σί χωρικοὶ νἀγαποῦν τὰ βάσῃ, τὸ βρίσκει πολὺ δύσκολο. Καὶ κατ' αὐτόν, ἡ κυρία αἰτία τοῦ μίσους των εἶναι ὁ δασοφύλακας, ποὺ κάνει συνήθως ἀδικίες, κι' ἐνῶ ἄλλους τοὺς ἀφίνει νὰ κόβουν καὶ χλωρά, ἐπειδὴ τοῦ δίνουν κάτι τί, 'ς ἄλλους ἀπαγορεύει νὰ κόβουν κ' ἐξῆς, καὶ τοὺς καταγγέλλει, καὶ τοὺς κάνει νὰ πληρώνουν πρόστιμο. Ἔτσι κι' ἐκεῖνοι, γιὰ ἐκδίκηση, βάζουν φωτιὰ στὰ δάση καὶ τὰ καίνε.—Τὶ νὰ πῶ! ὅποιος καὶ νὰ ἐπαίῃ, ἡ κατάσταση αὐτὴ εἶναι πολὺ θλιβερὴ κι' ἐπιζήμια. Μὲ κάθε τρόπο πρέπει νἀλλάξῃ.

Χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινες καλά, *Ρήγα Φεραῖε*, κι' εὐ ομαι νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ὁ κατάμαυρος αὐτὸς πυρετός. Ὅσο γιὰ βιβλία π ὐ τόσο. σάρεσουν, μπορεῖς βέβαια νὰ διαβάζῃς κι' ὅταν εἶσαι καλά. Καὶ θὰ τὰ καταλαβαίνῃς μάλιστα καλύτερα, παρὰ μὲ κεφάλι ζαλισμένο ἀπὸ πυρετὸ 39 $^1/_8$ βαθμῶν! Ὅλοτόσο ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Τὸ *Δεκεμίνιον* μοῦ γράφει ἀπὸ ἕνα προάστειο τῆς Δρέσδης ὅπου μένει τώρα, καὶ τελειώνει ἔτσι τὼραῖο του γράμμα: «Μὲ μεγάλη μου χαρὰ παρακολουθῶ τὶς ἀφάνταστες νίκες τοῦ γενναίου στρατοῦ μας κι' εὐχομαι κι' ἐγώ, ματζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, νὰ ξεκουρασθοῦν τὰ ἡρωϊκὰ παλληκάρια μας στὴν ὀνειρεμένη Πόλη, ὕστερ' ἀπὸ 100 χρόνων ἀδιάκοπο πόλεμο». Ἀμήν!

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Νικητὴ τοῦ Σκρά*. Καὶ ἄρρωστος ἀκόμα, μὲ συλλογίζεσαι καὶ μὲ θυμᾶσαι. Ἀλλὰ μὲ λυπῇ μου μαθαίνω ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ γάλα καὶ τὸ πίνεις μὲ τόση δυσκολία, κατ' ἀνάγκη, σὰ δηλητήριο. Τὸ γάλα ποὺ εἶναι ἡ πρώτη κι' ἡ καλύτερη τροφή; "Οχι, παιδί μου, πρέπει νὰ νικήσῃς τὴν ἀντιπάθειά σου, γιὰ τὸ συνεθισῆς καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσῃς. Σοῦ τὸ εὐχομαι μὲ τὴν καρδιά μου καὶ περαστικά.

Πολλὲς φορές, *Ἀετιδεῦ*, εἶπα ὅτι δὲν πρέπει νὰ καθυστεροῦν τετράδια Μ. Μυστικῶν, γιατὶ αὐτὸ μοιάζει μὲ ἀπάτη καὶ μὲ κλοπή. Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς κάμω, ποὺ μερικοὶ δὲν ἀκοῦν; Ὅσο γιὰ τὰ κομμάτια, δὲν τὰ διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Ἀπὸ μιὰ ματιὰ ὅμως ποὺ ἔρριξα, σοῦ συνιστῶ νὰ ἐπιμεληθῇς τὴν ὀρθογραφία σου. Τὸ γράμμα σου εἶναι γεμάτο λάθη. Γιατί; Ἕνα παιδὶ στὴν ἡλικία σοῦ ὀφείλει νὰ γράφῃ καλά.

Περίεργο μοῦ φαίνεται, *Ραούλ*, νὰ μὴν ὑπάρχῃ στὴν πόλη σας οὔτ' ἕνας δάσκαλος τῆς Γαλλικῆς. Σ' ἐπαινῶ ὅμως ποὺ προσπαθεῖς νὰ ὑπερνικήσῃς τὴ δυσκολία καὶ μαθαίνεις μόνῃς σου ὄχι μόνον Γαλλικά. παρὰ κι' Ἀγγλικά, καὶ Μουσική. Ὀπωσδήποτε, βάλτε τοὺς γονεῖς σας νὰ κάμουν μιὰ ἀναφορὰ στὸ Ὑπουργεῖο, γιὰ νὰ διορίσῃ στὸ Γυμνάσιό σας κι' ἕνα τουλάχιστο καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς. Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἦταν τόσο δύσκολο.

Κυανῆ Ἀνεμώνη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐδιάλεξα. Δυὸ χρόνια συνδρομήτριά μου καὶ τώρα μόλις ἀποφασίσες νὰ μοῦ γράψῃς; Ἂς εἶναι, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Γράφε μου συχνὰ καὶ ὅ,τι μοῦ στέλνεις νὰ δημοσιεύσῃ, νὰ εἶναι σὲ χωριστὸ χαρτί, μὲ τὸνομά σου καὶ τὸ ψευδώνυμό σου ἀπὸ κάτω.

Ὡρίας Ἐπιστολές μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐλίγα τὰ ἑξῆς: *Πληγωμένος Χρυσαετός*, Ἐγγλέζικο Ψαλιδάκι, *Ἀνθὸς Ἀδάνης*, *Ἰδεώδης Πυρηνιστοπούλα*, *Ἀγκύλι*, *Γέρω-Θαλασσινός*, *Μελαγχολινὴ Νεράϊδα*, *Ἄσπρος Γάτος*, *Δοξασμένη Ἑλλάς*, *Ὑπερήφανος Μακεδὼν* καὶ *Νυφούλα τοῦ Παραμυθιοῦ*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὸ Τα.υδρομεῖον».— «Ἐκδρομὴ στὸ Χαλάνδρι».—«Ἡ μέρα τῆς γιορτῆς μου» κτλ.—«Παιδικὸς καυγᾶς».—«Περιγραφὴ τοπίου».—«Τί θὰ γίνω» κτλ.— «Ἀρχὴ χωρὶς τέλος» κτλ. —«Πολὺ τραγουδιὰ».— Τί παθαίνομεν ὅταν δὲν συγκρατούμεθα».— Τὸ γλυκό».—«Ἴσως γυρίσω» κτλ.—«Κ.ποιο νερὸ γιὰ τὴν καρδιά» —«Ἡ Λευμαργία».—«Ἀπὸ τὴ χαρὰ στὴ λύπη».— Ἕνα καλὸ ὄνειρο».—«Ἕνα περιέρδομα».—«Ἡ Μαύρη» κτλ.—«Αγ. Ἄνα».— «Πικροδάφνη» κτλ.—«Ἡ μάνα τοῦ πολεμιστῆ» κτλ.—«Ἡ Τριχυμία» κτλ.—«Ἡ Μοῖρα».—«Ἡ Ζηταλένα».—«Ἡ Εὐτυχία».— «Τὸ σκυλάκι καὶ ὁ σκύλος».—«Τὸ κρασί».—«Μῦθος τοῦ Λέσσιγκ» κτλ.—«Ἡ πεταλοῦδα».—Ἀπὸ τὰ Φαιδρά: — Παιδ. Πνεῦμα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—«Τὸ ξεχασμένο ρόδο». *Καλὸ εἶναι. Σέρουμε ὅμως πῶς τὸ ρόδο «μιὰ μέρα μυρίζει, μιὰ μέρα ἀνθεῖ». Ἐνῷ τὸ ρόδο τῆς Ἐρεμίας τοῦ Πόνου βλέπει πολλὰ πρωϊνὰ ἔως νὰ πέσῃ τὸ κρῶ τὸ τοῦ πεταλο.*—«Παιδαγωγικὸς Μῦθος». *Γνωστός, ἀλλὰ πολὺ καλὰ στιχουργημένος. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀντιγραφή;..*—«Προσευχή». *Ποιητικὸ κι' ἀρκετὰ καλογραμμένο*,—«Παιχνίδι». *Ἐκ τοῦ φυσικοῦ*, κοσμιόπαιδο.— «Συμβουλές». *Πολὺ σωστές. Μπορεῖτε νὰ τὶς ἀκολουθήσετε ὅλες.—Τάλλα μεταφράσεις.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωρίζεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διευθυντοῦ, ὑπ. 2. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀναγνωρισμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Θρακικὴ Αὔρα* ἀ. (ΝΠ). *Μικρὸς Μαχητής*, ἀ. *Μιμόζα*, κ. *Μαργαρίτα*, κ. *Λεωνίδας Ποντικάκι*, ἀ. (ΖΚ). *Ξεσκεπάρωτο Γαϊδουράκι*, ἀ. (ΙΠ) *Φλοῖσβος*, ἀ. (ΒΚ) *Πατρικὸ Διαβολάκι*, ἀ. (ΙΡ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις: λεπ. 50
Διὰ τὰς περισσότερον λεπτὰ 10 ἡ λέξις

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νἀντιλλάξουν: —Ὁ *Πρίγκιψ Δακὰς* μὲ *Μελαχρ. Βασιλοπ.*, *Σεφ. Μουσμέ*, *Ροδοδάκτ. Αὐγούλ.*, *Καμέλιαν*, *Μελλοθάνατηρ.* *Ἰδανισμόν*, *Νεράϊδα*, *Πεταλούδα*.—ὁ *Τάφος Ἡρώων* μὲ *Χλωμ. Δειλινό*, *Πτερ. Καρδιά*, *Ὀνειρεμ. Πατρίδα*, *Φιλελεύθ. Πνεῦμα* —ὁ

μα... δὲν θυμοῦμαι πιά!) *Ἐλπίδα Φωτεροῦ* (ἔγεινε λάθος· ἀλλὰ μικρό, ἐλπίζω, τὸ κακό·) *Λαρισσαῖκο Γαϊδουράγκαθο* (ὄχι, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ σένα. ἔννοια σου·) *Καρυφύλλι* τοῦ *21* (νέ, ἂν εἶναι ἀόριστα) *Δήμον Πόνην* (ἦταν περίττ·ί, γιατὶ σὲ λίγο αὐτὰ ὅλα θἀφεθοῦν ἐλεύθερα· ἐξέλειψε πλέον ὁ λόγος ποὺ τἀπαγόρευε·) *Μικρὸν Ἐξόκεϋ* (ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄνθος Ἐλαίας* (προσπάθησε σύ· ἐγὼ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω χωρίς νὰ ἐρωτήσω· τὸ βιβλίον ποὺ ζητεῖς δὲν ὑπάρχει πουθενά, ἐξηντλήθη·) *Ξενιτεμένο Ἤπειρωτάκι* (ὡραῖα τους ἀπαντήσες, μπράβο!) *Καλλιόπην Ι. Πρ.* (ἔλαβα, ευχαριστῶ, ἔστειλα·) *Δημ. Σ. Δουφ.* (ἔλαβα, ευχαριστῶ· σὲ περιμένω λοιπὸν τὸ ἐρχόμενο·) *Λορέτταν* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ἔστειλα· ἀφοῦ εἶσαι μόνο 15 ἐτῶν, δὲν μπορεῖς νὰ διαβάσῃς ἀκόμα ἔργα τοῦ κ. Ξ.) *Μιχ. Α. Μωραΐτην* (θὰ τὸ μελετήσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Διαβατάρικο Πουλί* (καὶ μιὰ μόνο λέξη νἄχῃ ἡ Ἀγγελία, θὰ πληρώσῃς 2 δραχμές· αὐτὸ θὰ πῇ «ἐλάχιστος ὅρος»·) *Λύγκα* (δικό σου λοιπὸν ἦταν τὸ ἀνώνυμο Π. Μενεῦμα; Προσέχε ἄλλοτε·) *Χρηστίνην Νέμπ.* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ διορισμό σου καὶ σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Ἐλπιδοφ.* *Ἑλληνίδα* (δὲν ἔλαβα γράμμα σου μὲ ὃρ. 1,50·) *Ἐρασμίνην τῆς Φύσεως* (μὲ τὸ καλὸ νὰ φθάσῃς στὴ νέα σου διαμονή· καὶ περιμένω ἀπὸ κεῖ γενναῖο ξεσπάθωμα·) *Εὐθυκλῆν Ἀναγνώστην* (δὲν ἀμφιβάλλω· ἁπλῆ συνάντησις ἰδεῶν) *Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον* (ὁ καθηγητὴς αὐτὸς βρίσκεται εἰς ἀσύγγνωστον διὰ τὴν θέσιν του ἄγνοιαν·) *Ἰκβάλμα Τριπάλεως* (πασίγνωστον αὐτὸ καὶ παμπάλαιον· νὰ μοῦ στέλνῃς νέα, δικά σου·) *Ἥρωα τῆς Τριπόλιως* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ἔστειλα· σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν βαθμό·) *Παπαρούναν* (μπράβο σας! θὰ γράψω στὸ ἐρχόμενο·) *Ἀγρίμι* (χαίρομαι πολὺ γιὰ τὸν ἀγαπητό μας ἐξάδελφό σου· ἀλλά... πού τὴν βρῆκες τὴν εἰρωνία; μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτό!) *Τιμημένο Φλάμπουρο* (ἐπιστολὴ μὲ ὃρχ. 1,50 δὲν ἔλαβα·) *Ἀθωνα* (καλῶς ἤλθες· ἔστειλα· παντοῦ μιὰ λέξη λείπει· ευχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία·) *Μυστηριώδη* (ὁ λόγος δὲν εἶναι διόλου σάγαπῶ,— καθὲ ἄλλο!—ἀλλὰ ὅτι μοῦ καμνεις κατι ἐρωτήσεις περίεργες· π. χ. σήμερα θέλεις νὰ σοῦ δώσω καταλογον τῶν Τιτάνων! καὶ δὲν παίρνεις μιὰ Μυθολογία, νὰ τοὺς ἰδῇς ὅλους, καὶ Τιτᾶνες, καὶ θεοὺς, καὶ Γίγαντες, καὶ Κένταυρους καὶ ὅ,τι θές;) *Εὐθυκλῆν Ἑνότητα* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ βαθμό· ἔστειλα·) *Ἀγαθὸν Διάβολον* (μὲ γειὰ στὴν ἐξοχή· καὶ περιμένω·) *Καρυοθραύστην* (καὶ δυό, καὶ τρεῖς, καὶ ὅσες λέξεις βρῆς, μπόρεις νὰ τὶς σημειώσῃς· μοῦ ἄρεσε τὸ γραμματακι σου·) *Πεταχτὸ Ναυτάκι, Φάρον τῆς Ἰωνίας, Ναυπλιακὸν Ἀστέρα Ἥρωα Κιουτάχειας, Ζανῖκον Ν. Ζερβούδ., Μπου Ντεζάν*, κτλ. κτ.

Σὲρ Ραβεγγάρ, Μαίρην Ζαρζ., Ἠπειρωτικὸν Ἀγῶνα (ἔλαβα, ευχαριστῶ.)

Ἱππότην τῶν Ἀστέρων, Ἰ. Ρόδιον, Πολιτ. Βάρβαρον, Λυκοῦργον τὸν Λογοθέτην, Μυροβόλον Ἰωνίαν (ἐστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν θην Αὐγούστου, θἀπαντήσω εἰς τὴν προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 19ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων].

544. *Λεξίγριφος*

Ἕνα γράμμα ἑλληνικὸ
Μ' ἕνα μέρος τοῦ προσώπου σου ἑνώνω
Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐαρινικὸ
Νόστιμο σαλατικὸ σοῦ φανερώνω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στραβόξυλο

545. *Ἀνασυλλαβισμὸς*

Ξένου φίλου ποιητοῦ
Μοῦχει δύο συλλαβές,
Πρώτη κάνω τὴ δευτέρα
Καὶ τι θαῦμα κάνω ἰσές.
Ἀτὰς Ἀθήνας ἐκκλησία,
Μά... χωρὶς ὀρθογραφία.

Ἐστάλη ὑπὸ τ Μυστηρ. Ὁ λοιπόρου

546. *Αἴνιγμα*

Μεγάλος ἄρχων τὸ ἀρσενικό μου,
Πόλις στὸν Πόντο τὸ θηλυκό μου,
Πόλις στὴν Κρήτη τὸ οὐδέτερό μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναπολίτου

547. *Δημώδες Αἴνιγμα*

Σὲ κῆπο δὲν φυτεύεται,
Σὲ περιβόλι ὄχι·
Ὁ βασιλιὰς τὸ γεύεται
Κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶχει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Γελαστοῦ

548. *Ἀστῆρ.*

* * *
* * * Ὁριζοντίως θάμνος· καθέ-
* Τ * * τως κατοικιδίου διαγωνίως
* * * συγγενές.
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθελοντοῦ τοῦ 9ου

549. *Κυβόλεξον*

* * * * =Νῆσος
* * * * =Σπλάχνον.
* * * * =Ποτόν.
* * * * =Ἀρχ. θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Ἐστάλη ὑπὸ Σωτηρίας Α. Κοντοῦρη

550—554. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πᾶς, κύκνος, χόλος, κακία, ὅλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Περ. Γ. Κασίμη

555. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Ταχτικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἄνθος καὶ λόγον θείον:

Ἀγάπη, νίκη, ἐλάσσων, μέρος, χαμηλός, ἀνάξιος, ἔρχομαι, ἀτελής, ἀμβλύς, ἐπί.

Ἐστάλη ὑπὸ Κατίνας Π. Κασίμη

556. *Φωνηεντόλιπον*

ρχ—αφς—φβς—κρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κεφαλληνιτοπούλας

557. *Γρίφος*

Αἴξ ἴδιον κρήνη τ' εἰς τὰ ἄλλα τρία.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χωριατόπουλο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

558—561. Cinéma—Rébus

1.— *Λέων, κλίνη, κάλος, ἄπαγε, εἰς, ἀσπάλαξ, ποῦ, ἐκεῖ.*

2.— *Γεννημένος, Νεράϊδα, δέσε.*

3.— *Φαγητά, υἱός, ταχέως, γεγονός, παλαίστρα.*

4 — *Βάλτος, δίκελλα, ἄνθρωπος, εἶναι, γάμος, πήγαινε, βλεφαρίς, ἐκεῖ, ἄσσος.*

Νὰ μεταφρασθοῦν αἱ ἀνωτέρω λέξεις γαλλικὰ καὶ νὰ προφερθοῦν γρήγορα ὥστε νἀκουσθοῦν τέσσαρα ψευδώνυμα τῆς «Διαπλάσεως».

Ἐστάλη ὑπὸ Πολ. Μαρκαντωνίου

562. Sans Voyelles.

**—bn—cht—bn—rt

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

327. Λεωνίδας (λέων, Ἴδας.)—328. Ἀνυπόδητος (ἂν ἡ ποδὴ τὸ σ...)—329. Κύδνος κύκνος. Κύθνος —330. Κύπρος κάπρος

331. ΚΟΙΟΣ ΙΟΣ ΙΟΝ Ο Σ Σ 332. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.— 333—337. Διὰ τοῦ Ρ: *ρυή, ἅρμα, Ἄρης, πεῖρα, ρίς.* —338. ΚΙΚΕΡΩΝ (Κέρδος, Ἴδιος, Καρποφόρος, Εὐρύς, Ράβδιον, Ὡραῖος, Νόμιμος.) — 339. Ὁ Ἄρης κατοικεῖται – 340 *Ἔχεις παρᾶ, ἔχεις χαρά.* (ἐχ εἰς πα - ρᾶ - ἐχ εἰς χα - ρᾶ) —341. L' araignée.— 342. Un sou assuré est plus sûr que deux esperés. (un sous ha sur e - e - plus sur que - deux s - pé ré.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ κολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ κεφαλὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ'—395)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΥΡΩΝ».— Ἀποστελέσματα Διαγων. Ζωγραφικῆς: Α' Βραβεῖον: ΚΟΥΝΕΛΗΣ,— Β': ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ.— Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς κάρτ - ποστάλ Προθεσμία Αὐγούστου. Βραβευθήσονται δύο. *Ἀγαθὸς Διαβόλος*

(ΚΑ'—396)

Ἀριελ, *δέχεσθε Μικρὰς Ἀγγελίας;—Διαβατάρικο Πουλί*

(ΚΑ'—396α)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» Νέα *γενικὴ* διευθυνσις. Ἐδρεύσαν Ταξιάρχην, (διὰ «Δημοκρατίαν») Ἁγίου Ἡσιδώρου 26, Ἀθῆναι.—*Σώρα Δεζινέβ, Ἰραγούδι τῆς Δευτεριᾶς*

(ΚΑ'—396β)

Πανθὴ Βιολίστρια, χίλιες ὁλόθερμες ευχὲς σοῦ στέλνω στὴ γιορτή σου. *Λάτρις τοῦ Ἀπείρου*

(ΚΑ'—397)

ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΟΤΗΣ» Παράρτημα Ἀθηνῶν «Νίκης» διαλύθηκε καὶ ἵδρυσε σύλλογον «*Νεότητα*» μὲ καινούργια μέλη. *Ἀρχαιρεσίαι:* Πρόεδρος: *Θλιμμένος Κισσός*, ἀντιπρόεδρος: *Μικρὸς Μαχητής*, γραμματεύς: *Φουκαρᾶς*, ταμίας: *Ἔρρικος Δαλιγύ*, Σύμβουλοι: *Μιμόζα, Υἱὸς τῆς Νυκτός*: Μέλη: *Μαργαρίτα, Ἀθηναϊκὸ Διαβολάκι, Ἀνθισμένο Μονοπάτι*, κτλ. Γραφεῖα. Ἤπειρου 3, Ἀθῆναι. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι.

(ΚΑ'—398)

Πρόσηβε, μὴν εἶσαι τόσο ἀνόρεξος. *Στρατηλάτα τ. Ἑλλήνων, Ἐνδοξε Στρατηλάτα*, ἀλληλογραφοῦμε;

ΑΗΤΗΤΗΣ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

(ΚΑ'—399)

Πέγκροφ, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι ποῖος εἶσαι. Τετράδιο ἔστειλα

ΕΝΔΟΞΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΟΣ

(ΚΑ'—400)

Τρελλὴ *Χορεύτρια*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστ.; Ἐὰν δέχεσαι στεῖλε μέσον Δαπλάσεως. —*Δημ. Ἀποστόλου*

(ΚΑ'—401)

Ἀνακαλύπτε με.

Ἥρως τῆς Κιουτάχειας

(ΚΑ—402)

Θ Μοσχᾶτον: Ἡ ἀν κάλυψίς σου μὲ κατέπληξε· ὁοὐα! ἄέρακα!

Τρελλὸς Σελήνο Ἀτρης

(ΚΑ'—404)

Ο *Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ* εὐχεται εἰς τὴν *Ναυπλιακὴν Αὔραν* χρόνια πολλά.

(ΚΑ.—405)

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΥ» Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:

Βασιλεὺς: Κωνστ. Γ. Πολίτης
Πρωθυπουργός: Ἀργύριος Μαυρίδης
Ἐξωτερικῶν: Ἰ. Κωνσταντίνου
Ἐσωτερικῶν: Φ. Νικολάου
Καλῶν τεχνῶν: Σ. Ἀθανασιάδης
Στρατιωτικῶν: Ἀνδρεῖας Φαντάρος
Ὑγιουργός: Ε. Γεωργίου
Οἰκονομικῶν: Π. Βούλγαρης
Ἐσωσπαθώματος: Α. Παπαϊωάννου
Γραμματεύς: Γ. Ἀργυρίου
Γραφεῖα Σαλαμῖνος 53, Ἀθῆναι

(ΚΑ'—406)

Ο «ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ» Ἀρχίζουμε τὶς ἀνακαλύψεις. *Μικρὸς Τζόκεϋ*=Ἀλέξανδρ. Συμεωνίδης. *Σαρλῶ*=Νῖκος Ἀθανασιάδης. *Σανᾶ*,=Μιχαὴλ Παρασκευᾶς. *Σώρα Δεζινέβ*=Π. Μιχαλόπουλος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ, Α·Υ·ΡΤΩΝ

(ΚΑ'—407)

Ἀφρικάνα τέλεια... ἀνακάλυψι! Ἡ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* ἀνακαλύπτεται εὔκολα;..— ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΑ'—408)

Ἰσαβέλλα Καρύδα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ καὶ C. P.;

Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον

(ΚΑ'—409)

Ντολορές, *Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, Δεινόσαυρε*, Μ. Μ. ἔστειλα· περιμένω δικά σας. *Ἰδιότροπε*, σὲ ἀνακαλύψα. *Φιλέρημος*

(ΚΑ'—410)

Ἀχτιδογέννητε, *Ἄγγιλε Ἐξολοθρευτή, Ἀ'οῦκε Ἀηδόνη* καὶ *Πατούχα*, εἴσαστε ὁ ἴδιος. ΡΕΙΚΙ

(ΚΑ'—411)

Ἀφρικάνα, Μ. Μυστ. ἀκόμη δὲν ἔλαβα. Περιμένω. *Ρεῖκι*

Ἐξεδόθη: *Ἐξεδόθη:*

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ *(Φαίδωνος)*

Η ΛΕΞΗ «ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ»

Διάλεξη στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιὰ»

Κομψὸν βιβλιαράκι μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως.— Τιμᾶται δρ. 2.— Ταχυδρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ δρ. 2,30, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ δρ. 2,60. —Παραγγελίαι στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως», ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Ξενόπουλο, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου.

Τύποις ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 8—Τηλέφ.—11-99.